flacara
lui Adrian Păunescu

Săptămânal (serie nouă) * Anul XX * Nr. 47 (975) *
27 noiembrie-3 decembrie 2020 * 16 pagini * 3 lei

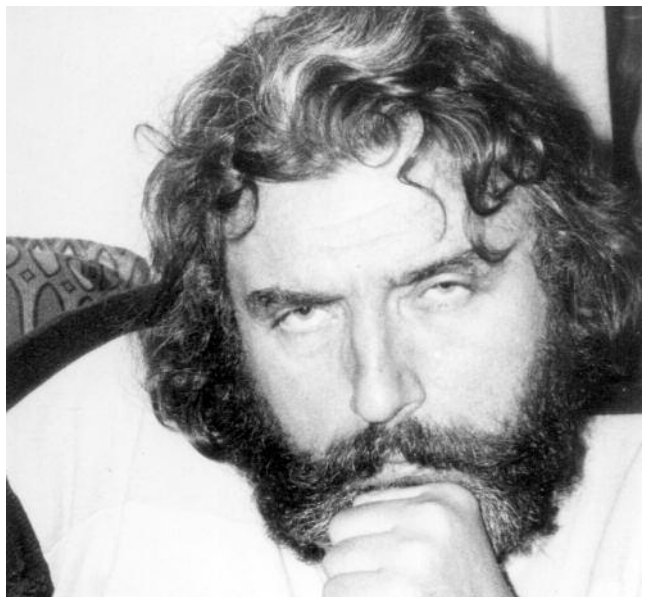

BALUL MARELUI DEZASTRU

Mare miros de medicament

• Adrian Păunescu

Veacul se-ncheie cu un mare miros de medicament,
se-ncheie în trombă, în hohote,
în explozie,
mare e mirosul de medicament
care acoperă fețele noastre de studenți la seral.

Ce veac, ce veac, ce ideal,
ce miros de medicament terifiant,
ne miros săruturile a medicament,
ne miroase iarba de pe mormintele
morților noștri a medicament,
ne miros încheieturile a depunere
de medicament,
ne miroase spânzurătoarea
a construcție de medicament,
ne miros dosarele a medicament.
Veacul ia foc și se mistuie lent,
deodată iarăși trombă, hohote, explozie,
iarăși steagurile patriilor sunt de tifon,
steaguri bandajate
pe cetăți de carton,
iarăși dorul de sănătate și de libertate
atât de acut, de urgent.
Și veacul XX ce se-nchide
cu un mare, durabil
miros de medicament.

Carol Popp de Szathmári -
Primul fotograf român și primul reporter de război cunoscut în lume

BALADA BLONDELOR IUBIRI

Prea multe păsări cardinale
între iluzii se rotesc
Contaminând cu ascensoare
misterul nostru pământesc.

Îmbătrânind de fericire
într-o mansardă fără flori
Lăsând păpuși fără adresă
pentru serbările din zori.

E frumos, e prea frumos la tine-n suflet
E târziu, e prea târziu la mine-n gând
Împărtășim, împărtășim aceeași taină
Dar nu se știe, nu se știe până când.

Visăm frumos aceeași moară,
ascunsă-n tragicul bufon
Și măcinăm aceleași lacrimi
când dau părinții telefon

Suntem lucizi până la sânge,
nedespărțiți până la cer
Și nici nu știu după iubire
ce se cuvine să-ți mai cer.

Cuvintele își pierd căldura
într-un sărut de protocol
Și tot mai vinovate păsări dau
eșafoadelor ocol

Sub fruntea mea se face
noapte, în ochii tăi se face zi
Și renunțăm să mai cunoaștem
ce stele ne-ar putea păzi.

George Ţărnea
75 de ani de la nașterea sa

"Mama, tu ai mai multe cărţi decât crezi. Fiecare pagină e o carte."

Alexandra Păunescu-Șerban,
4 ani și 4 luni

BREAKING NEWS: Victoriile unui scriitor

Eveniment la Vatra Dornei: Ordinul care urcă la munte!

6 422445 000010 47020

CALENDAR * ÎNTR-O VIAȚĂ VIITOARE

ABONAMENTE? LA ORICE OFICIU POȘTAL SAU PE WWW.POSTA-ROMANA.RO

Într-o viață viitoare

• Ana-Maria Păunescu

Mi-aș da întâlnire cu tine,
Pentru conformitate,
Într-o viață viitoare,
Unde nu cred să mai existe
Graniță, amețeală, decepție și neliniști.
Mi-aș da întâlnire cu tine,
Dacă mi-ar permite ceasul de pe încheietură,
Într-o viață viitoare,
Cu speranța că, măcar atunci,
Din cafeaua pe care nu am împărțit-o
Se va putea naște poemul ultim,
Cu care să ne putem mândri
Pe orice copertă.
Mi-aș da întâlnire cu tine
Într-o viață viitoare,
Într-un veac viitor,
Feriți de pandemii și de compromisuri,
Departe de privirea curioasă a vecinilor de scară
Care nu au, de ceva vreme, cablu și care,
Prin urmare,
Țes telenovele din orice salut cuminte.
Mi-aș da întâlnire cu tine
Într-o viață viitoare,
Într-un orășel,
Cu mașini negre parcate de-a stânga
Și de-a dreapta,
Cu parcuri fără leagăne dese,
Cu iluminat stradal slab și
Cu case mici,
Cât să le poți strânge într-o palmă.
Mi-aș da întâlnire cu tine
Într-o viață viitoare,
Într-o îmbrățișare dintr-o viață viitoare,
Într-o privire dintr-o viață viitoare,
Într-o secundă dintr-o viață viitoare,
Într-o lacrimă dintr-o viață viitoare.

Dar, vai, mi-e teamă că,
Pentru conformitate,
tu te vei duce într-o viață
Iar eu în alta.
Vieți viitoare diferite.
Și vom trece razant
Unul pe lângă celălalt,
Viață pe lângă viață,
Așteptând, cumințI,
Să ajungem la întâlnire,
Să rămânem la întâlnire.

Și, abia la sfârșit, când vom avea dreptul
La câte o ultimă lacrimă,
Un copil, care nu e al nostru,
Va simți o lacrimă pe un umăr,
O lacrimă pe celălalt umăr,
Perfect paralele,
Dar perfect sinonime.
Ca și cum ne-am fi întâlnit.

Cântecul săptămânii:

Leonard Cohen - Moving on

ADRIAN PĂUNESCU – Primul deceniu din Veșnicia-i Sacră (III)

• Dan Lupescu

De notat că **Adrian Păunescu a risipit energii colosale, debordante în cele 1.615 spectacole** (efectiv, patru ani și jumătate de nopți nedormite!) **din intervalul 17 septembrie 1973-15 iunie 1985**, cât timp a fost motorul nr. 1, sufletul, inima și mintea Cenaclului Flacăra.

Interzis în vara anului 1985, cenaclul a re-Înviat în primăvara anului 1990, sub denumirea cenaclul **Totuși, iubirea**, prin electrizantul spectacol din seara și noaptea de 7-8 Mai 1990, de pe stadionul din Drobeta Turnu-Severin, în urma insistențelor ziaristului-președinte al clubului severinean de fotbal: Dumitru Vișan și ale maestrului internațional al sportului Ilie Balaci, antrenor acolo.

Împreună cu prietenul și colegul meu de o viață, Romulus Turbatu, am participat (până pe la ora 3 din noapte), la acel magnific show, în care Adrian Păunescu ne-a șocat prin a ne invita, pe rând, pe scena spectacolului. Eu am recitat poemul ***Epistolă de fiu***, iar Romulus a creionat o vibrantă secvență epică.

*

În doctul său studiu doctoral: ***Generația resurecției poetice (1965-1970)***, publicat în 2005, la Editura August din Timișoara, Ion Pachia Tatomirescu reliefează că – începând ***cu Istoria unei secunde*** (1972) și continuând cu volumele ***Repetabila povară*** (1974), ***Pământul deocamdată*** (1976) ***Manifest pentru sănătatea Pământului*** (1980), ***Iubiți-vă pe tunuri*** (1981), ***Rezervația de zimbri*** (1982), ***Totuși, iubirea*** (1983), ***Manifest pentru mileniul trei*** (1984) ***Sunt un om liber*** (1989), ***Poezii cenzurate*** (1990), ***Trilogia căruntă*** (1994) ș.c.l., Adrian Păunescu pune în lumina istoriei literaturii române cel mai puternic filon de poezie socială, de poezie politică „la zi”, unde **mesianismul cunoaște cea mai incandescentă încărcătură lirică înregistrată vreodată de la Octavian Goga până în prezent**. Nu există problemă socială/ politică importantă, din țară ori de pe planetă, care să nu fie conjugată cu patosul caracteristic, la moduri epico-lirice, în autentice registre stilistice păunesciene, de la problema părinților din evul socialist, cărora fiii – cu câștigurile/ salariile lor - nu le puteau asigura o bătrânețe liniștită, precum în sfâșietoarea elegie ***Repetabila povară***.

Ion Pachia Tatomirescu face, apoi, trimetere la poezia ***Vânătoarea de români*** (scrisă la 26 mai 1993) din volumul ***Româniada*** (1993-1994, primul din ***Trilogia căruntă***), la alte și alte poeme din ***Româniada II***, ***Noaptea marii bețII*** – volumul al III-lea, respectiv ***Bieți lampagii*** (Ed. Păunescu, 1994).

Profesorul doctor de la Colegiul Național Bănățean, din metropola de pe malurile canalului Bega: punctează, în continuare, sec: Nu scapă ochiului cu laser liric nici chestiunea „democrației pe stomacul gol”:

Cu noi biografii și alte nume,
Ne-mpleticim grețos în temenea,
Nu-i libertate în această lume.
(…)
Nu mai avem nici apă și nici pine,
Democrație pe stomacul gol.
Se-aude, de aproape, de departe,
Un ordin fără drept la alt apel,
Acest popor e condamnat la moarte.
l-au anesteziat în chip și fel.
Teroare, prostituție și ură,
Corupție, trădare și incest
Și toți se umilesc și se înjură.
Suntem, probabil, cei mai triști din Est.
Partidele se bat în târg cu pietre.
(…)
Ne însoțesc tentațiile toate.
Dar nu mai vrem, oricât ne-ar amăgi.
Acest import-export de libertate,
În schimbul infinitei Românii.

Ion Pachia Tatomirescu conchide, mizând pe lamura creației lirice a poetului ce a fost senator, în trei legislaturi (două – senator de Dolj, în alta – de Hunedoara) și a candidat, în 1996, la Președinția României: „Galaxia lirică a lui Adrian Păunescu, îndeosebi prin poezia socială/ politică, profund reverberatoare de suflet românesc, de conștiință de neam, de etică națională, se relevă într-un veritabil și incendiar „manifest” pentru mileniul al treilea”.

*

În anii 2005-2008 a publicat unsprezece volume inscripționate ciclul ***Zi de zi***: de la ***Logica avalanșei***, ***Anti-primăvara***, ***Muguri pe ruguri***, ***Ninsoarea de adio***, până la ***Încă viu*** (cu ediții succesive din 2005 până în 2008), ***Un om pe niște scări***, ***De mamă și de foaie verde***, ***Copaci fără pădure***, ***Lehamite***, ***Suntem pe mâna unor nebuni***, ***Vagabonzi pe plaiul mioritic***, ***Libertatea de unică folosință***.

*

În afara numărului grozav de cărți de poezie, a mai scris proză fantastică (în 1970, ***Cărțile poștale ale morții***), interviuri (***Sub semnul întrebării*** (1971 și 1979), publicistică (***Lumea ca lume***, 1973), reportaj-jurnal (***De la Bârca la Viena***, 1981, cu ilustrații de Andrei Păunescu), studii critice (***Poezia patriotică în luptă cu homunculii***, 2009), roman (***Vinovat de iubire***, 2010).

Adam Puslojici și Radomir Andrici au tradus în sârbă și au publicat la Belgrad, în 2003, antologia de poezii ***Întoarcerea pe Atlantida***.

În 2010, anul trecerii în eternitate a poetului nostru de geniu, semnătura lui Adrian Păunescu a apărut și pe antologia ***Ultima noapte pe Atlantida***. ***Poezii vechi și noi***.

*

Omagiat la împlinirea vârstei de 60 de ani, printr-o solemnitate la Palatul Cotroceni (la care am participat împreună cu circa 200 de personalități de frunte ale Olteniei, ale României Mari…) -, Adrian Păunescu a fost decorat, de președintele Ion Iliescu, cu Ordinul Național STEAUA ROMÂNIEI, în grad de Cavaler.

În vara anului 2010, ***Jurnalul național*** consemna încununarea lui Adrian Păunescu cu MERITUL ACADEMIC, pentru creația literară și pentru susținerea proiectelor Academiei Române.

*

Între fruntariile de acum ale țării noastre, Adrian Păunescu are amplasate, în spații publice, cel puțin opt busturi din bronz realizate de sculptori precum Rodion Gheorghiță, Romi Adam, Marcel Mănăstireanu, Ioan Deac, iar dincolo de Prut, în România de Est – alte câteva…

*

Închei precizând că Adrian Păunescu este autorul a cel puțin patru recorduri mondiale:

1. Volumul său de poeme din celebra colecție **Biblioteca pentru toți**: ***Poezii de până azi*** (1978, cu prefață de Eugen Barbu și postfață de Șerban Cioculescu) s-a tipărit în 155.000 (o sută cincizeci și cinci de mii) de exemplare, vândute rapid, ca pâinea caldă;

2. În afara volumelor de proză, eseuri și publicistică și a tezei de doctorat ***Generația 60*** -, a scris și a publicat zeci de volume de poezie, multe dintre ele în ediții revăzute și adăugite de câte două sau chiar trei ori;

3. Creația lirică a lui Adrian Păunescu totalizează peste 350.000 (trei sute cincizeci de mii) de versuri, surclasând cu circa o sută treizeci și cinci de mii cea mai vastă epopee a lumii: ***Mahabharata***, care însumează doar 215.000 versuri. După cum se precizează în antologia ***Totuși, iubirea*** (1983) -, această realitate fără seamăn, acest record absolut nu are alt rival nici în literatura română, nici în aceea europeană și universală, titanianul bard oltean conferindu-ne certitudinea irefragabilă că ne găsim în fața unei copleșitoare „uzine de poezie”, a cărei „producție” denotă „armonie în sălbăticie”;

4. Din 1965 și până în 2019, a publicat peste 50 de volume, editate într-un **tiraj total de peste un milion de exemplare** – ceea ce constituie un alt record mondial pentru un scriitor de la cumpăna secolelor XX-XXI.

*

La plinirea, împlinirea primului deceniu din Veșnicia-i Sacră -, smerită plecăciune în fața memoriei sale de titan al literelor române, tandră îmbrățișare a Spiritului său Oltenesc, spirit despre care îi plăcea, deseori, să afirme că reprezintă Spiritul Românesc la modul absolut.

Tandră și veșnică amintire, Adrian Păunescu!

Totdeauna te vom omagia. Niciodată nu te vom comemora.

Doamne, ocrotește-i pe români!

Și ferește-i de ei înșiși !

GÂNDURILE CARE-MI FURĂ SOMNUL.

de Nicolae Nicoară

● Cât timp au trăit pe lume oameni care au murit de rușine populația globului s-a menținut la cote rezonabile. De la o vreme, de când nimeni nu mai moare de rușine, omenirea a trecut de șapte miliarde și jumătate de suflete. Este cea mai mare rușine a începutului de secol XXI că nimeni nu mai moare de rușine!

● Știm de când lumea că peștele de la cap se-mpute; cu toate astea, mioriticii și balcanicii care suntem, continuăm să pescuim peștele cu cap cu tot! Ce-o fi, zău, în capetele noastre!?

● Eliminarea celor 102 taxe și impozite a umplut de căldură sufletele românilor. Pentru a le controla temperatura, Parlamentul a decis să adopte în procedură de urgență „Legea pentru introducerea taxei pe căldura sufletească”!

● Și când te gândești că marele, uriașul Napoleon nu le ajungea generalilor săi decât până la brăcinar...

● În Egipt, țara grandioaselor piramide, superlativul absolut al adjectivului „ mare” s-ar cuveni să fie ”piramidal”.

VICTORIILE UNUI SCRIITOR

• Nicolae Dabija

Prozatorul Ion Vicol, cel mai important scriitor pe teme teologice în spațiul din stânga Prutului, a scris o carte despre viața Sfântului Andrei, ucenicul lui Iisus, care a creștinat poporul român.

În aceste zile cartea a apărut la Atena, fiind tradusă în limba greacă de către Angela Bratsou, ambasadoarea culturii române în spațiul elen, cea care a tradus în limba lui Seferis și Kavafis cele mai vibrante file din literatura română, distinsa prozatoare făcând abstracție de frontierele politice care o mai divizează, cum precizează chiar Domnia Sa: „indiferent pe ce mal al râului Prut trăiește această națiune”.

Ne cunoaștem cu Ion Vicol din adolescență, de la olimpiadele republicane ale elevilor la literatură.

Ulterior am „studențit” împreună la Facultatea de Ziaristică a Universității de Stat din Chișinău.

În anul trei am fost exmatriculați din Facultate pentru „antisovietism”, adică pentru că deschideam și alte cărți decât cele recomandate de program și regim, și pentru că eram studenți eminenți. Dar și pentru că se aflase că în camera noastră din căminul nr. 7, în fiecare seară înainte de culcare, citeam dintr-o cărțulie psalmi, pe care Ion o adusese cu el de la Bădicu-Moldovenesc. Și, mai ales, că înainte de fiecare examen ne uram unul altuia: „Doamne, ajută!”.

Iar acestea nu sunt doar două cuvinte.

E un îndemn că la lucrarea ta îi faci loc și Celui de Sus, ca și cum spui: „Doamne, vino cu mine, fii cu mine, te invit alături, martor și participant, și în partea în care nu voi putea eu, am să te rog să te implici Tu, ca împreună să săvârșim ceea ce mi-am pus în gând”.

Cunoșteam mai mulți basarabeni care și-au luat în deportările din taigalele siberiene, cele din stepa kazahă sau pustiul turkmen câte-o icoană.

„Ea ne-a ajutat să nu rătăcim printre ghețari și dunele din Kara-Kum”, afirmaseră unii dintre cei care au stat în fața plutoanelor de execuție ținând în fața lor icoane cu sfinți.

Și gloanțele au ricoșat.

Am văzut femei și copii cu icoane la Marile Adunări Naționale din 1989-1991, când ne-am cerut dreptul nostru la Libertate.

Unul dintre cei care venea cu iconița Născătoarei de Dumnezeu în buzunar a fost scriitorul Ion Vicol.

Se știe că Maica Domnului e ocrotitoarea Neamului Românesc și a vechii țări a Moldovei (și a rămas ocrotitoare a fragmentelor ei, chiar după ce moșia lui Ștefan a fost ciopârțită de fel de fel de „eliberatori”, în mai multe bucăți: Moldova de peste Prut, Republica Moldova, Bucovina, Ținutul Herței, Pocuția, Basarabia de Sud, Basarabia de Nord, Insula Șerpilor, Moldova de peste Nistru etc.).

Ea ne-a miluit, ne-a așezat crucile pe cupole, ne-a zvântat lacrimile, ne-a ajutat să ne înălțăm lăcașurile sfinte, ne-a tămăduit rănile sufletești și trupești, ne-a vindecat de orbia duhului ș.a.m.d.

În semn de recunoștință, Ion Vicol i-a dedicat o carte: „Mâna Maicii Domnului (carte de învățătură ortodoxă)”, un omagiu și un studiu.

Cei care au alcătuit cărți despre Maica Domnului nostru, spune tradiția, au fost pedepsiți: Sfântului Ioan Damaschin i s-a tăiat mâna cu care a scris cartea, Sfântul Leon a fost batjocorit. Așteptăm ca și fratele Ion să fie umilit și el pentru lucrurile bune pe care le face – ar fi firesc, pentru că cel rău lucrează și dânsul prin oameni, mai ales prin cei invidioși, cârtitori, fățarnici, lipsiți de har și de dar, neputincioși sufletește.

Un lucru însă e cert, această carte-document, ca și cea despre Sfântul Andrei, e o victorie a scriitorului Ion Vicol.

Acum câteva luni, când a pus punctul de la capătul acestei cele mai recente povestiri a lui, în ziua când mi-a înmânat manuscrisul, l-am văzut fericit: era transpirat, ca și tatăl lui, Mihail Vicol, ctitor al bisericii din Bădicul Moldovenesc, atunci când a așezat crucea pe cupola sfântului locaș și-și ștergea mâinile de sudoarea luminoasă cu exclamația: „Slavă Ție, Doamne!”.

Această carte duhovnicească despre Sfânta Născătoare de Dumnezeu și despre lucrarea ei în Biserica „Nașterea Maicii Domnului” (preot Gheorghe Cojocaru) de la Ciocana, frecventată de prietenul meu, e unică în felul ei în spațiul basarabean.

E și o cronică a acestei sfinte biserici, iar credincioșii de peste vremurile care vor veni, atunci când îi vor deschide filele îngălbenite, vor spune despre autor: „...carte frumoasă, cinste cui te-a scris...”.

Și o vor citi cu evlavie sporită pentru Născătoarea de Dumnezeu, ocrotitoarea acestui lăcaș și a neamului nostru:

„Binecuvântată ești tu între femei, mamă a Domnului meu”.

prin e-mail de la Chișinău

Măcar în CALENDAR

27 noiembrie 1818: se născtea **Aron Pumnul**, lingvist și istoric literar român, fruntaș al Revoluției de la 1848 în Transilvania, profesor al lui Mihai Eminescu (d. 1866)
27 noiembrie 1867: se născtea **Grigore Antipa**, biolog, ihtiolog, zoolog și oceanolog român, membru al Academiei Române (d. 1944)
27 noiembrie 1884: se născtea **Vasile Voiculescu**, poet român (d. 1963)
27 noiembrie 1885: se născtea **Liviu Rebreanu**, academician, prozator și dramaturg român (d. 1944)
27 noiembrie 1912: se născtea **Dina Cocea**, actriță română de teatru și film (d. 2008)
27 noiembrie 1924: se născtea **Nina Cassian**, poetă și eseistă română (d. 2014)
27 noiembrie 1939: se născtea **Nicolae Manolescu**, critic literar român
27 noiembrie 1940: se stingea **Nicolae Iorga**, istoric, scriitor, publicist și om politic român (asasinat) (n. 1871)
27 noiembrie 1940: se stingea **Virgil Madgearu**, fost ministru de finanțe din partea PNȚ (asasinat) (n. 1887)
27 noiembrie 1972: se stingea **Victor Eftimiu**, poet, prozator și dramaturg român, membru al Academiei Române (n. 1889)
27 noiembrie 2017: se stingea **Cristina Stamate**, actriță română (n. 1946)
28 noiembrie 1874: se născtea **Jean Bart** (Eugeniu P. Botez), scriitor român (d. 1933)
28 noiembrie 1912: se născtea **Colea Răutu**, actor român de teatru și film (d. 2008)
28 noiembrie 1918: Consiliul General al Bucovinei adoptă moțiunea privind **unirea necondiționată a Bucovinei cu Regatul României**.
28 noiembrie 1973: se stingea **Martha Bibescu**, nobilă și scriitoare română (n. 1886)
29 noiembrie 1852: se stingea **Nicolae Bălcescu**, istoric român și reprezentanți ai mișcării pașoptiste (n. 1819)
29 noiembrie 1989: se stingea **Ion Popescu-Gopo**, regizor, scenarist și grafician român (n. 1923)
29 noiembrie 1993: se stingea **Ioan Luchian Mihalea**, muzician român (asasinat) (n. 1951)
30 noiembrie 1938: se stingea **Corneliu Zelea Codreanu**, politician român, liderul și fondatorul Gărzii de Fier (n. 1899)
1 decembrie 1892: se născtea **Cezar Petrescu**, scriitor român (d. 1961)
1 Decembrie 1918: **Marea Adunare Națională de la Alba Iulia proclamă unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu Regatul României.**
1 decembrie 1990: La Alba Iulia a avut loc ședința solemnă a Parlamentului României consacrată sărbătoririi zilei de 1 Decembrie. Aceasta devine pentru prima dată **Ziua Națională a României** – Poetul Adrian Păunescu a militat pentru declararea zilei de 1 Decembrie ca zi națională încă dinainte de 1989, în poezii precum ***Drum către marea zi***.
2 decembrie 1935: se născtea **Nicolae Labiș**, poet român (d. 1956)
2 decembrie 1950: se stingea **Dinu Lipatti**, compozitor și pianist român (n. 1917)
2 decembrie 1964: se născtea **Leo Iorga**, muzician și cântăreț român (d. 2019)
3 decembrie 1991: se stingea **Petre Țuțea**, filosof român (n. 1902)

Sursă: wikipedia.org
Selecție: CB

LIBRĂRIA PĂUNESCU

www.apaunescu.ro

Cartea Cărților de Poezie
autor: Adrian PĂUNESCU
PREȚ: 500 lei
Toate volumele lui Adrian Păunescu, de la debut și până în 2003, cuprinse într-o singură și mare carte.

Doamne, ocrotește-l pe români - 40 lei
Libertatea de unica folosință - 25 lei
Măștile însângerate - 35 lei
Un om pe niște scări - 25 lei
De la Bârca la Viena - 35 lei
Vagabonzi pe plaiul mioritic - 25 lei
Ultima noapte pe Atlantida - 30 lei
Ordinea de zi - 35 lei
Copaci fără pădure - 25 lei
Nemuritor la zidul morții - 35 lei
Rugă pentru părinți - 30 lei
De mama și de foaie verde - 25 lei
Liber sa sufăr - 25 lei
Meserie mizerabila sufletul - 35 lei
Până la capăt - 35 lei
Cartea Cărților de Poezie - 500 lei

Pentru cei care mai cred în poezie, pentru cei care mai cred în vindecare, acum există un loc de unde puteți comanda volumele lui Adrian Păunescu. Comenzi pot fi trimise și direct pe adresa adrianpaunescuro@yahoo.com

Coletele vor pleca spre dumneavoastră prin curier rapid sau colet poștal, în funcție de orașul din care ne trimiteți comanda.

Un Mozart al timpului nostru

• Doina Dabija

Grigore Vieru ne sfătuie că atunci când intenționăm să ascultăm muzică, trebuie să ne descoperim capul, căci stăm la masă cu zeii.

Când răsună muzica compozitorului Eugen Doga, avem impresia nu doar că stăm la masă cu zeii, dar că și timpul parcă se teme să curgă. Pentru că toată creația lui pare a nu fi din lumea aceasta, ci – din alta, care coboară printre noi sau noi urcăm spre ea.

Ascultând-o, în inimă se face duminică, o duminică fără sfârșit, o duminică în care și Dumnezeu serbează.

Pentru că muzica cerească vine mai întâi de la El, și apoi de la om. Aceasta nu are definiții și nu poate fi explicată. Poate fi doar trăită.

Sufletul lui Eugen Doga e plin de creații care se revarsă peste lume ca niște rugăciuni. Pentru că muzica adevărată e doar aceea care știe să miște planete, care știe să sensibilizeze și unde inima are impresia că ascultă o cântare a îngerilor.

Eugen Doga nu poate trăi fără muzică, aceasta face parte din el. Muzica lui știe să vindece, știe să bucure și să înalțe. Creațiile lui ar trebui ascultate stând în picioare, ca la biserică.

La Petroșani

„Banchetul” lui Dumitru Velea

• Tudor Nedelcea

Unul dintre celebrele *Dialoguri* ale lui Platon este, fără îndoială, *Banchetul*, *„cartea descrierii, în esență a setei de eternitate, sub chipul dragostei”*, cum îl descrie Constantin Noica, avizatul comentator al vieții și operei filosofului Atenei. Este, credem, motivul pentru care Dumitru Velea a denumit revista pe care a fondat-o în urmă cu cinci ani, la Petroșani, cu titlul *Banchetul*. Sub același titlu i-a apărut și volumul sau de eseuri din 1984, la *Cartea Românească*. Pusă sub egida Uniunii Scriitorilor din România, *Banchetul* este revista Fundației Culturale *„Ion D. Sîrbu”*, pe care tot D. Velea a înființat-o și o conduce. Un scurt text pe coperta 2 (interioară) explică programul publicației: *„Revista «Banchetul» găzduiește tot ceea ce înseamnă cultură, de la valorile materiale la cele spirituale, de la valorile-mijloc la valorile-scop (îndeosebi). (...) Va căuta* ***ridicarea la concept***” (subl. revistei).

Pe coperta întâi a acestei reviste tip carte sunt două frontoane cu portrete ale personalităților culturii noastre, începând cu Cantemir și încheind cu Ion D. Sîrbu și două texte așezate cu subtilitate, unul la portretul lui Eminescu: *„Cultura e puterea popoarelor”* și altul la cel al lui Sîrbu: *„Trecătorule, nu mă judeca după cele ce le-am făcut, ci după cele ce le-am refuzat a le face!”* – ambele texte actuale și semnificative pentru conținutul și tendința publicației. Iar pe ultima copertă, iarăși ca un fronton, artefactele cu însemne alfabetice de la Tărtăria, spre a marca vechimea noastră aici și un continuu recurs la istorie; și un text ca o maximă, care se schimbă de la număr la număr, nesemnat dar bănuind a fi al redactorului șef, ce o concepe: *„Arta este o problemă mai importantă decât viața, deși fără viață ea nu există”*.

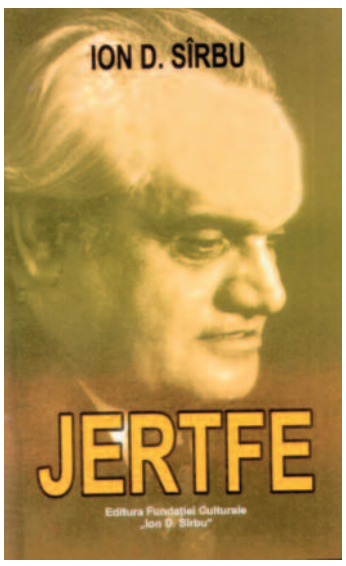

Colectivul de redacție este unul competent, profesionist, cu semnatari din țară și din diaspora. Redactor șef este, așadar, fondatorul (și finanțatorul ei), Dumitru Velea, avându-i consultanți literari pe profesorul și scriitorul craiovean Marian Barbu și Mariana Zavati Gardner (U.K.), secretar general de redacție Mihai Barbu, iar dintre redactori să menționăm doar pe cei mai cunoscuți: N. Georgescu, Iulian Chivu, Menachem M. Falek (Israel), Ion Herghiduș, Ion Pachia Tatomirescu, Boris Mehr, Dumitru Ichim (Canada), Adrian Țion, Dumitru Hurubă, Andreea Maftei, Baki Zmeri, iar colaboratori permanenți fiind Cornel Nistea, Christian W. Schenk (Germania), A. I. Brumaru, Dragoș Niculescu, Nicolae Bălașa, Iulian Cătălui, Dan Dănilă (Germania), Dumitru Augustin Doman, Angela Nache Mamier (Franța), Marin Iancu, sau Lucian Avramescu.

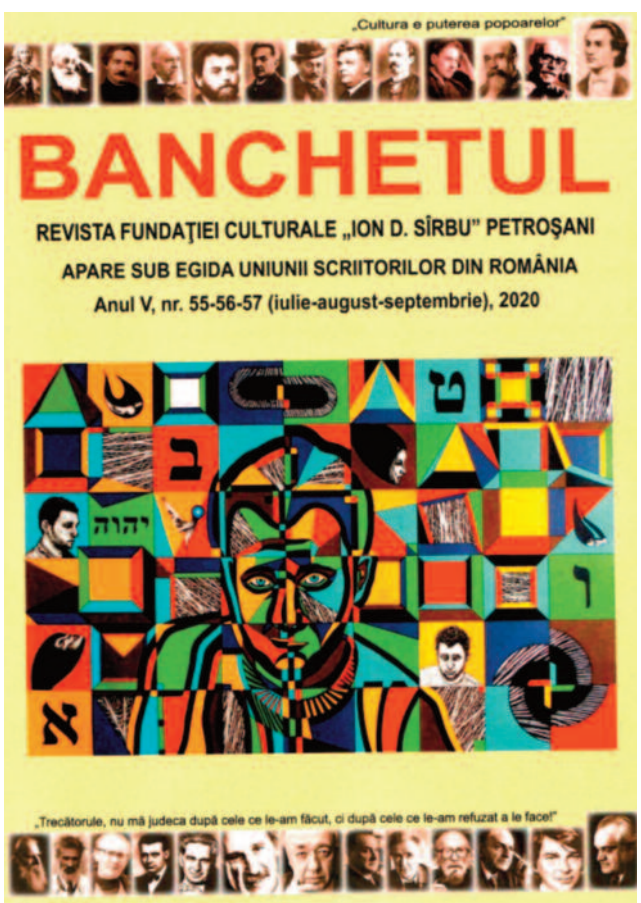

În recentul număr al revistei „Banchetul” (nr. 55-56-57, iulie-august-septembrie 2020), întâlnim nume sonore și studii pertinente, cum sunt cele semnate de Mirela Savin despre *Ana Blandiana și amprenta românească a liricii sale*, Magda Ursache, *Ne «distanțăm» de Istorie?* (se întreabă în titlul, răspunsul fiind afirmativ, *„iar risipitorii de țară se distanțează de toate, în afară de interesul personal”*), V.G. Paleolog, *Brâncuși sau înțelepciunea sculpturei* (studii din 1978), C. Zărnescu, *Brâncuși, Transilvania, Paleolog*, A. I. Brumaru, *Reverii... etnohermeneutice*, Ion Hirghiduș, *Experiența poetică a gândirii – întemeiere și posibilitate de sine*, Dragoș Niculescu, *Gândirea simbolică la Mircea Eliade*, N. Bălașa, *Ratarea râtaților*, Marian Barbu, *Privind trecutul în oglinda timpului*, D. Velea, *Ion D. Sîrbu: „Vă sărut ca pe drumul Damascului”*, Livius Petru Bercea, *Marin Sorescu – insurgentul necunoscut*, Emanuela Bușoi, *Odette, daimonul interior*, Maria Daniela Pănăzan, *Poezia religioasă a lui V. Voiculescu* etc.

Evident, o scară autentică de valori. După publicarea unor poezii eminesciene în limba lui Baudelaire, a lui Goethe și Shakespeare, urmează recenzia cărții lui Stan V. Cristea *Eminescu și Teleormanul* de Iulian Chivu, Diandra David scrie despre *Eminescu, chipul de aur,* cunoscutul eminescolog, N. Georgescu, susține un serial, *Postumiada? Un nod gardion în eminescologie*, I. Pachia-Tatomirescu, *Dorul nemuritorului dac*. Se publică multă poezie, semnată de autori consacrați (L. Avrămescu, Mircea Ciobanu, Ileana Mălăncioiu, Al. Philippide, D. Velea) la mai puțini cunoscuți, tineri, dar mai toți membri ai USR: Doru Roman, Ana Ardeleanu, Dorina Brândușa-Landen, Al. Cazacu, Nicoleta Crăete, Denisa Crăciun, Oana Calusa, Evelyne Croitoru, Any Drăgoianu, Andreea Maftei, Mihaela Oancea, Ana Podaru (inedite), Emanuel Pope, Dumitru Toma etc. sau străini (Ani Lorei Mainka, Salah Stetie, Jim Lindop, Rainer Maria Rilke, Dorit Silberman etc. apoi proză, eseuri, critică literară, cronici despre artele spectacolului, despre muzică și chiar despre sport. „Banchetul” lui Dumitru Velea se vrea a fi un ospăț spiritual, adunând convivi și reprezentanți ai mai multor valori ale culturii: de la filosofie la istorie, de la arta cuvântului (cu poezia, proza și critica literară) la artele reprezentării, de la „Vis Plastica” la muzică și sport, și nu în ultim, secțiunea „Nihil Sine Deo”, care leagă tot și rezonează cu prima secțiune „Conștiința noastră mai bună”, numită astfel cu vorbele lui Constantin Noica. Există o secțiune și pentru „Frații noștri de peste Prut”, ca semn al unității existente prin cultură.

În fine, o revistă-carte, substanțială și sub aspect grafic (număr ilustrat cu lucrări ale plasticianului Aldyn Alexander), în format mare (23×29 cm), cu 260 de pagini, care îmbogățește benefic spațiul publicistic contemporan.

Dar, cine-i omul care trudește la apariția acestei excelente reviste trimestriale?

Născut în comuna Gostavățu (azi Dăneasa), județul Olt, la 29 ianuarie 1948, ca fiu al Bălașei și al lui Petre, Dumitru Velea și-a făcut studiile elementare în comuna natală (1955-1962), liceul la Drăgășani (1964-1969) și Facultatea de Filologie a Universității din Craiova (1969-1973). A fost referent literar (1976-1979) și secretar literar (1979-1991) la Teatrul de Stat din Valea Jiului, consilier cultural la Inspectoratul pentru Cultură al jud. Hunedoara (1991-1992), director al Teatrului din Petroșani (1992-2005), căruia îi atribuie numele *Ion D. Sîrbu*, secretar literar la același teatru (2000-2009). Este președinte-fondator al Fundației Culturale „Ion D. Sîrbu” din Petroșani, din 1991.

Poet, eseist, dramaturg, editor, regizor, Dumitru Velea trăiește pe cont propriu drama intelectualului autentic din provincie, prea puțin cunoscut în Capitală, precum modelul său, Ion D. Sîrbu. Este editorul și istoricul literar cel mai constant și obiectiv care s-a ocupat de acest *„Iov al epocii comuniste”*, cum l-a definit pe Ion D. Sîrbu. Cu ilustrul cărturar petrilean, trecut prin închisorile roșii și exilat la Craiova, Dumitru Velea a purtat o fascinantă corespondență; de altfel, prin Fundația Culturală „Ion D. Sîrbu”, D. Velea i-a strâns și editat publicistica în câteva volume, pe care le-a prefațat sau postfațat: *Atlet al mizeriei, Obligația morală, Între Scylla și Carybda, Cu sufletul la creier, Râs-cu-plânsul nostru valah, Un deget pe o rană, Între timp, murisem,*

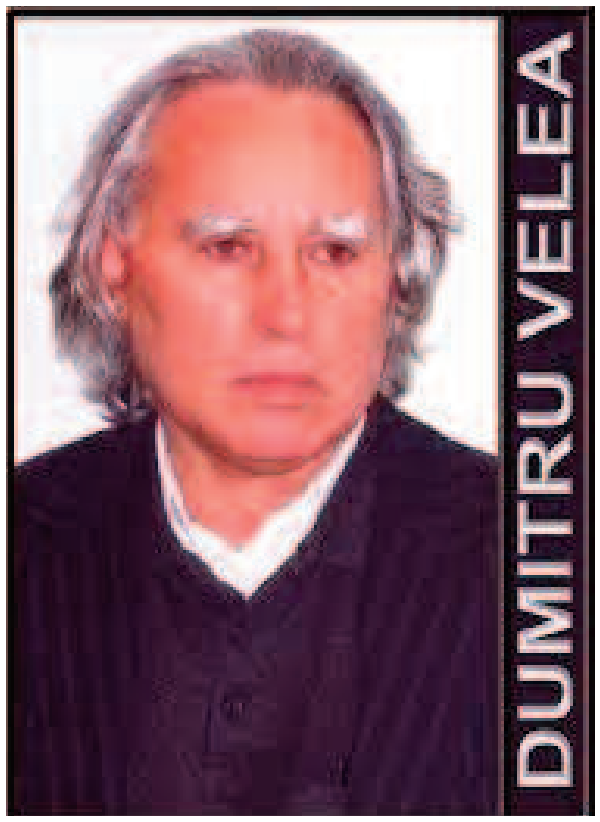

Printr-un tunel (corespondență, Ion D. Sîrbu-Horia Stanca).

Dacă mulți alții se laudă postmortem cu *„prietenia”* cu Ion D. Sîrbu, turnătorii lui devenind *„apropiați”* sau prieteni, Dumitru Velea, care a purtat un pertinent dialog cu *„jurnalistul fără jurnal”*, este omul care tace și face, care a trecut de la vorbe la fapte. Este o dovadă în plus că valoarea este logodită cu modestia și bunul simț. Acesta-i omul Dumitru Velea, editor și colaborator la numeroase reviste, autorul unor impresionante și numeroase cărți.

Colțul spiritual

O primire meritată

“Un țăran, om bun la suflet, avea obiceiul să spună tuturor: Vedeți cum e lumea asta? Cei mari au de toate și sunt primiți oriunde cu mare alai, în timp ce pe noi, cei simpli, nimeni nu ne bagă în seamă. Cum de este posibil așa ceva, cum de se poate una ca asta? Vom ajunge noi pe lumea cealaltă și vom vedea cum o fi și acolo. Azi așa, mâine așa, până când, omul nostru a visat, într-o noapte, ceva nemaipomenit: se făcea că murise și ajunsese la Poarta Raiului. Acolo - ce să vezi - veselie multă, îngeri adunați să-l întâmpine pe noul sosit, bucurie mare! Omului nu-i venea să-și creadă ochilor. Atâtea pregătiri doar pentru el, un simplu creștin. Oricum, era fericit că urma să intre în rai, nici n-ar fi sperat și la o asemenea primire. Dar, când să intre pe poarta aceea minunată, înconjurat de tot acel alai, un înger se apropie de țăranul nostru și îi spuse:

-Omule, nu poți intra pe aici, du-te ceva mai încolo și vei găsi o portiță mai mică, păzita de un înger. Intră pe acolo si, mai târziu, ne vom revedea în grădinile minunate ale Raiului.

-Atunci, pentru cine sunt toate aceste pregatiri ? - a mai întrebat omul mirat.

-Ei, așteptăm pe un boier bogat care a murit odată cu tine și care, din clipă în clipă, trebuie să ajungă aici. Pentru venirea lui este sărbătoare și ne pregătim să-l întâmpinăm cum se cuvine.

-Bine, îngerule, dar cum se poate una ca asta? Cât am trăit în lume, am văzut nedreptăți multe, dar și aici, cum de e cu putință? De ce el, fiindcă este boier, trebuie primit cu atâta fast? Contează că el are bogății și eu nu ?

-Omule, pentru a te mântui nu contează ce ai avut - fie că ai fost sărac, fie bogat - ci ceea ce ai făcut cu tot ce Dumnezeu ți-a dăruit. Dacă ai fost sărac și ai știut să împarți și celorlalți din puținul de care ai avut parte, te vei mântui negreșit. Dacă ai fost bogat, cu atât mai mult ai fi putut dărui cu drag celor mai necăjiți decât tine. Fie că ești sărac sau bogat, important este să rămâi om.

-Dar atunci, dacă și eu și boierul vom intra în rai, pentru ce este venirea lui așa o sărbătoare ?

-Omule, creștini ca tine, vin aici în fiecare zi, cu miile și sunt bine primiți cu toții. Dar un boier, de când n-a mai ajuns și aici, în rai !...” (Leon Magda)

Părintele Gheorghe
Nicolae Șincan,
Târgu Mureș

Amprenta unui gând

George Ţărnea - 75

• Ion Andreiţă

În această lună, pe 10 noiembrie (2020) poetul George Țărnea ar fi împlinit 75 de ani. Soarta însă a vrut altfel – și i-a tăiat firul vieții pe 2 mai 2003, la vârsta de 57 de ani. Viață, ani, pe care poetul i-a trăit din plin, îmbogățindu-i cu poezia și dragostea sa.

Într-un interviu (din puținele de care a beneficiat) acordat, în Canada, scriitorului Adrian Munteanu, în anul 2002 – și publicat în revista „Atheneum" din Vancouver – poetul mărturisește: „Sunt născut pe 10 noiembrie. Pun sub semnul Scorpionului – care este o zodie iscoditoare, care se preocupă de probleme fundamentale, adică viața și moartea, o zodie care, prin excelență, este a filozofilor, o zodie care parcurge drumul christic din viață în moarte și se întoarce din moarte în viață – tot zbuciumul meu.

Întrebat despre obârșie și de proveniența numelui, George Țărnea explică: „Numele autentic este moldovenescul „țărnă", de la „țărână" – și trebuie să recunosc că este averea supremă cu care bunicul și tatăl meu au venit în/din zona Orheiului, din Basarabia, și cred că nici nu trebuie să aștept mai mult de la ei ca să mă pot numi un om foarte bogat". Nobil nume, de la rădăcina pământului, blazonat de George cu aura poeziei.

Poetul George Țărnea a văzut lumina vieții în comuna Șirineasa din județul Vâlcea, din părinții Grigore Țărnea și olteanca/vâlceanca Maria Țărnea, născută Isărescu (soră cu tatăl Guvernatorului Băncii Naționale). Copilăria și-a petrecut-o în orașul Victoria (lângă Făgăraș). Liceul l-a urmat în comuna vâlceană Băbeni (din 2002, oraș) liceu care astăzi îi poartă cu mândrie numele. Facultatea de Filosofie a Universității din București.

George Țărnea a debutat în anul 1967, cu un grupaj de poezii, în revista „Viața românească". A continuat să publice în cvasitotalitatea revistelor cultural-literare din țară. În 1972 a fost primit în Uniunea Scriitorilor. A publicat 25 de volume de versuri, între care: „Păsările miresei", Biblioteca Revistei „Argeș" (redactor-șef Gheorghe Tomozei) 1972; „Testamentul înțeleptului", Editura Cartea Românească, 1974; „Starea de iubire", Editura Facla, Timișoara, 1975; „Balade", Cartea Românească, 1976; „Drumul domnului de rouă", Cartea Românească, 1977; „Scrisori de fiecare zi" (cu prefață de Nicolae Manolescu) Scrisul Românesc, Craiova, 1977; „Baladă pentru vinul tânăr", Albatros, 1980; „Cartea cu iubiri secrete", Ed. Tanera, București, 1994; „Cartea cu ele, cele din elegii" (cu prefață de Eugen Negrici) Ed. Conphys, Rm. Vâlcea, 2001. O premoniție ciudată: în 2003 (anul morții) publică patru volume de poezii – ultimul, reeditare, apărut postum: „Exerciții de iubire", Ed. Contrast, București; „Poeme supărate rău", Conphys; Era muzicii lejere – Cântece de petrecaniei" (cu prefață de Laurențiu Ulici) Conphys; „Exerciții de iubire", Contrast. Această valoroasă operă poetică, apreciată de critici, iubită de cititori, pusă pe muzică de compozitori a fost răsplătită cu un singur premiu, și acela oferit în provincie: din partea Asociației Scriitorilor din Craiova, pentru volumul „Scrisori de fiecare zi". Nici călătoriile în străinătate nu l-au răsfățat, ca pe alți comilitoni de condei. Două – și astea, la invitația și pe cheltuiala unui artist generos: Ștefan Hrușcă. Prima – în Canada, în anul 2002, unde s-a stabilit interpretul, care l-a invitat pe poet la un turneu de poezie și muzică prin comunitățile românești; a doua – în Ungaria, în 2003, la românii din Gyula, cu ocazia unui turneu similar. (Scriitorul și jurnalistul Ioan Barbu, din Rm. Vâlcea, i-a întâlnit semnătura sub o poezie compusă pe loc, în Cartea de Onoare a Uniunii Culturale a Românilor).

Revin la interviul acordat revistei „Atheneum" din Vancouver-Canada. Întrebat ce părere are despre iubire, el, cel considerat *poetul iubirii*, George Țărnea a răspuns: „Iubirea este aceeași dintotdeauna. Eu cred că nu iubim altfel decât strămoșii noștri primordiali, Adam și Eva". Apoi, ridicând idea la puterea filozofiei: „Cred că singura definiție a tuturor poemelor mele e aceea de a alerga înapoi, așa cum facem toți oamenii, a căuta înapoi drumul către spațiul primordial al contemplativității, către iubirea primordială, cea care nu poate fi nici pătată, nici înstrăinată, nici vândută, nici cumpărată". Amintindu-i-se două versuri ale sale: „La mine-n viață-i numai soare, / De ce mă condamnați la plâns?" – întârziind puțin răspunsul, meditând, poetrul conchide, (o adevărată *ars poetica)*: „Am înțeles, totuși, că condamnarea la plâns a poetului este obligatorie. Ea este dintotdeauna. El este condamnat la plâns, dacă își asumă responsabilitatea să adune în sine lacrimile semenilor săi".

Un subiect mai puțin abordat (sau deloc) al operei poetice a lui George Țărnea este tocmai legătura lui cu pământul, cu *țărâna*, cu țăranii. În interviul la care am făcut apel până acum, poetul o spune limpede: „Niciodată n-am crezut că sunt altceva decât un țăran autentic. Trăiesc și scriu cu sentimentul țăranului. În clipa în care scrisul poeziei păstrează ritualul, seriozitatea, disperarea și dragostea țăranului față de muncile pământului, atunci înseamnă că îți faci datoria față de menirea ta omenească pe pământ. Eu cred că menirea mea a fost aceea de poet, că n-aș fi putut face altceva mai bine. Nu spun că ceea ce faci ca poet trebuie să fie luat sub semnul perfecțiunii, dar cred că așa am izbutit să fac cel mai puțin rău semenilor mei". Semeni care adesea uită de unde au plecat – iar prezentul ne oferă destule dovezi elocvente! – se rușinează cu obârșia lor, le pute tot ce aduce aminte de satul/locul în care s-au născut, de modestia casei părintești. Lor, nouă, tuturor, poetul-țăran autentic George Țărnea ni se adresează, neiertător, printr-o poezie-pamflet ce-ar trebui să stea pe masa și în conștiința fiecăruia – poezia „*Mai vine țara pe la noi*". O transcriu aici, cu prima strofă originală (modificată de Cenzură, în volumul „Starea de iubire", pagina 23, Editura Facla din Cluj, 1975) – strofă oferită mie („pentru Jan de la Andreiță, cel mereu cu zece ani mai tânăr, de pe celălalt mal al unui râu de-o viață") spre neuitare și corectare: „ *Mai vine țara pe la noi / Într-un pachet cu hălci de turtă, / Chiar dacă-n fracul stării noi / Am mai făcut puțină burtă. // Și ne mai lasă lângă porți / Scrisori de lapte și colastră, / Chiar dacă vița celor morți / Am fi dorit-o mai albastră; // Câte-un țăran numit poștaș / Pe care nimeni nu-l cunoaște, / Aduce țara la oraș / Într-un pachet cu sfinte moaște. / Bătând umil de zece ori / La câte-o ușă încrustată / Ne amintește prin scrisori / Că-n țară mai avem un tată. // Și chiar de suntem iritați / Citindu-i slovele de-o șchioapă / El, cel mai simplu dintre tați, / Ne-ndestulează și ne-adapă. // Mașini umplute cu pământ / Și grâu expediat de-acasă / Ne amintesc pe unde sânt / Țăranii fiilor de rasă // La care osie de car / Își fac durerile ochete / Ca noi să prețuim măcar / O-ntreagă țară de pachete*".

Ce-a ajuns țara, nu doar satul, ci țară-țară,România, cu durere o spune, într-un târziu de viață, poetul George Țărnea, în „*Egloga destinului tragic*": „*Poporul meu contemplativ / A fost belit în mod festiv / Să știe de la început / Pe mâna cui a încăput / Și să n-aștepte ani mai buni / De la marmita cu minuni / Că el oricum, din post în post, / E învățat s-o ducă prost / Și hărăzit să fie trist… / M-apucă plânsul, deci exist*!" Chiar și într-o astfel de situație dramatică, țăranul autentic, marele poet și înalta conștiință de neam George Țărnea, nu-și dezminte credința: „*știu pentru ce nu plec din hore / și-n doină pentru ce rămân: / tot mai adânc mă limpezește / un mit al spațiului român…*".

…Cinstindu-i memoria și iubindu-i poezia, oltenii lui de-acasă i-au ridicat o statuie, dezvelită în ziua de 14 noiembrie 2008, în Parcul Mircea cel Bătrân din orașul Râmnicu Vâlcea.

Pe mâna arbitrului

• Ovidiu Ioanițoaia

Din păcate, meciul dintre Gaz Metan și FCSB, unul dintre cele mai spectaculoase și mai intense din acest sezon, a fost decis de gafa „centralului" Sebastian Colțescu, altminteri specialist în materie. Chiar în minutul 90, când tabela indica 2-2, craioveanul a arătat punctul cu var după ce tânărul Oct. Popescu, care-l înlocuise pe Fl. Tănase în 67, a căzut în careu lângă mediașeanul Butean.

S. Colțescu a crezut că Butean a faultat, dar s-a păcălit. Reluările video și, la fel de convingătoare, imaginile surprinse pe stadion de fotoreporterul GSP Raed Krishan au demonstrat că bucureșteanul a călcat prost și s-a împiedicat singur. Cum n-a existat niciun contact între cei doi, n-a existat nici penalty! E concluzia la care au ajuns – fermă, fără dubii – experții TV Ion Crăciunescu (Digi) și Cristi Balaj (Telekom).

De parcă s-ar fi înțeles între ei, ambii au apreciat că S. Colțescu a greșit. Ba și cu consecințe grave deoarece, în urma erorii lui, FCSB ocupă pentru întâia oară locul 1 în clasament cu avantaj la puncte, două față de Craiova, nu doar la golaveraj. În consecință, SC a primit nota 3 în Gazetă, deși arbitrase bine până în minutul 90! S-a ferit să iasă în evidență, să fie piua întâi, a lăsat la fix câteva avantaje etc.

Împărtășesc opinia, una mai largă, că S. Colțescu s-a păcălit. Nu-l suspectez de altceva. Bunăoară, de rea intenție. Dar nu-i numai vina lui că a viciat rezultatul unui meci important, cu implicații în lupta pentru câștigarea campionatului.

Vinovați sunt și cei care au trimis la o partidă a FCSB-ului un arbitru craiovean, iar asta într-un moment în care echipa din Bănie e una dintre rivalele formației roș-albastre. Pare foarte posibil, chiar de imaginat, ca în faza în care a inventat lovitura de la 11 metri, S. Colțescu să fi gândit că trebuie să fluiere pentru a nu se interpreta că el, un oltean, o nedreptățește pe concurenta Craiovei! Să fi acționat subconștientul său. Cu alte cuvinte, delegarea lui trebuia neapărat evitată. Nu s-a întâmplat însă asta din pricină că la CCA, nu-i nicio noutate, se lucrează cu picioarele. Alandala.

În rest, pentru prestația din prima repriză, în care putea încheia socotelile, FCSB ar fi meritat victoria. A dominat categoric, având și două bare (Moruțan, Buș). Mediașul a reușit să egaleze la 1, împotriva cursului întâlnirii, din singurul ei atac mai serios de până la pauză.

După reluare însă, pe măsură ce FCSB i-a pierdut pe Olaru, autorul unei duble, și pe Fl. Tănase, căci fără Man, accidentat, rămăsese încă din minutul 28, meciul s-a echilibrat. Înviorat de Cardoso și de R. Deaconu, Gazul a oferit o replică infinit mai dârză. Legată și agresivă. Facilitată și de lipsa de experiență a unui adversar care a folosit 5 ex-mediașeni, V. Crețu, I. Cristea, Olaru, Buziuc, Buș!

Greu de spus dacă Jorge Costa a avut ori nu dreptate când a susținut că „Un egal era mai corect". Sigur e însă, dincolo de orice îndoială, că penalty-ul dat de S. Colțescu și transformat pentru 2-3 de Buș n-a existat. Logic că el pune sub semnul întrebării succesul băieților lui Toni Petrea. De aceea și consider că titlul de mai sus se justifică.

SPORT

Sursa text și foto: blogsport.gsp.ro

BLANA URSULUI DIN PĂDURE

• Cristiana Crăciun

Vă mai amintiți despre cele *multe spitale regionale și metropolitane promise de PSD*, către care *urma să călătoriți folosind autostrăzile, nenumăratele, ultramoderne?!?*... Da, *autostrăzile, nu curmeiele de drumuri late*, care mai au *separatoarele nefurate, nu drumuri expres modernizate, așa cum arată astăzi mai toate, fără spații de parcare și fără legături cu orașe și sate uitate*, deși *inițial căile de acces erau date ca și rezolvate!* (Zece ani au trecut de când **o bucățică din A3 este finalizată**, dar **nu are încă „față" de autostradă**, *ferească sfântul să ai cumva vreo necesitate reală, să nu ai un zdrahon în mașină, să tragă pietroaiele care blochează drumul către vreo localitate înțepenită-n proiect și-n ruină!*). **Cum să nu vă amintiți că ați fost țepuiți, păcăliți de către cei care acum vă cer să-i luați de cinstiți?!?**

„Ei bine", ca să zic și eu ca *prompteristele* când **situația e chiar mai rea decât pare**, *pe acele rețele de drumuri moderne de mare viteză și capacitate, cu benzi multe și sensuri separate de cele mai nepoluante și verzi perdele, de arbuști cu crengile fasonate vă veți deplasa ordonat către acele* **spitale ca niște nave spațiale** (*nu așa de uitilate, ci ca OZN-urile, neidentificate*) **pentru...** ați ghicit!, **VACCINARE!!!** Cum cu ce?!? Păi, cu **apă de ploaie** nu merge?!? Cu niște **doze de praf în ochi** nu v-ajunge?!? *Nu, că sunteți chiar culmea, acum chiar seruri imunizatoare adevărate oți vrea!* Ho, că **or** *să apară și acelea*, dar, **deocamdată Iohanis vă duce cu prețul și vorba, vă vinde ceea ce el știe: niște iluzii despre „vaccine" încă inexistente**, (auch! asta e, când râzi de Vioricile... PSD!!!, te prind din urmă gafele) **neaprobate** și care, dacă e **să mă credeți pe mine - așa se cuvine, eu nu v-am mințit niciodată, nici măcar în joacă!** –, **pentru că se fabrică în țările în care politicul nu dispune somităților științifice și medicale, nici nu vor vedea certificate de autorizare dacă nu vor merita, dacă nu vor demonstra că au eficiență și valabilitate, dacă nu vor prezenta rezultate mulțumitoare la teste și o listă cât mai scurtă de adverse efecte** (*pe termen scurt evaluate, că cele pe termen lung sunt doar estimate*). Sigur, **există rațiuni economice, comerciale, de supremație chiar și politică, fie, dar nu se vor fabrica vaccinurile doar ca să servească cuiva la imagine**, **nu va îndrăzni nimeni să sacrifice a lumii sănătate doar pentru niște interese!** *„Mai în scurt"*, cum se zice *în frumoasa noastră Basarabie*, care demonstrează că, dacă vrea, poate! (*felicitări, Maia Sandu, nu fiindcă ești primul președinte femeie, că pe noi nu ne „mișcî" sexul, ci pentru că știm ceea ce pentru țară știi a face!!!*) **Iohanis vă/ne momește... cu încă o promisiune: blana ursului care azi hălăduiește prin pădure!** *V-am mai spus de ce nu mă includ și pe mine în poveste:* pentru că, **după bătaia de joc de la alegerile locale, nu mă mai fraierește nimeni să ies și la cele parlamentare**; *am văzut pe filmare ce se întâmplă cu voturile*; **nu contează dacă ori cine a furat și pentru cine, ci se pune că așa ceva nu se poate tolera într-o democrație. Câtă vreme evidențele nu contează în justiție, dacă mi se spune de la obraz că opțiunea mea nu se pune, puterea are haz să mă cheme iarăși la urne!**

Sigur, *e bine să fie pregătită o strategie pentru vaccinare, să trasezi o ordine de precădere, să identifici locurile de depozitare posibile, în funcție de ce condiții se vor impune*, dar când **faci ședințe o mie și ești fiert pe comunicare**, ciuntită și fără noimă, **despre ceva care lipsește cu desăvârșire din lumea reală**, e *o dorință, o speranță*... **habar n-am dacă e semn de sănătate mintală!** *„Specialiștii"*, pe care Kalus *îi tot invocă, ar zice zice că e o tulburare din sfera schizofrenică, dar cine mai crede azi cuvântul lor, de vreme ce sunt substituiți de corul impostorilor* dintre aceia *cu facultăți neterminate și diplome plastografiate?!?* **Nici să repeți la infinit o idee nu e semn de sănătate, că povestea aia cu „PSD, PSD"** nu mai e demult o *simplă electorală zicere care să stârnească emoție*, **ci devine o obsesie, o manie...** Sigur că **e vinovat partidul ăsta pentru multe!** *Inclusiv de a-l fi scos pe Iohanis din mulțime, de a-l fi propus Premier* (*arăta precum cel mai zâmbitor și inteligent cuier!*), dar **dacă uiți că te-ai afișat cândva de mână cu liderii a ceea ce azi prezinți drept „ciuma roșie" o fi de bine?!? Să turui sacadat, din sculare în culcare, aceleași cuvinte s-o chema „nor-ma-li-ta-te"?!?** Dar azi *la aspecte din acestea morale, comportamentale nu se mai bagă nime*, **suntem cu toții fierți pe virusologie!** Avem noi *buda în curte* și *apa nu curge prin conductele înșirate de primărie prin sate, pe fonduri europene!*, mai *avem suficient de multe probleme cu apa caldă și rețeaua de-ncălzire*, dar, **când de coronavirus vorba vine... s-a terminat cu toate: nu știu să fie pe planetă națiune să aibă opinii mai cristalizate**. *Se bunghește românul la virusache ăsta nou de rămâi tablou:* **știe** și *cine l-a fabricat*, și *cum a fost scăpat, cum se poate vindeca cu untură și țuică de pufoaică ori cu două foi de obligeană legate cu pene din pernă!* **Chiar așa, mă și mir că medicina mondială încă mai studiază și mai cercetează. Nu pricep ce tot caută și testează: Loțike a găsit metoda să scape de pandemie pe bâjbâite!** la *hotărâri dintre cele mai insolite*, cum ar fi acelea de **carantinare pe furate** – adică *e carantină pe hârtie, dar din respectiva localitate iese cine vrea și poate să scrie o declarație!* Sigur, *insul călător poate fi un vector de infectare, dar deja GuWernerul s-a derobat de orice răspundere*, **el a instituit măsurile...**

Dar *până când vom vedea ieșind cu Ausweis, cu patalama în regulă primul flacon cu biologicul produs de pe bandă*... și, mai ales, **până ajunge la noi**, mai pe *la Sfântul Așteaptă, că n-om fi buricul Pământului, ca să ni se ofere serul mai întâi*... **Nimic concret, material, palpabil, ca tot ce „întreprinde" GuWernerul „O SĂ, MAI VA"**, *atâta de abil! Asta-i tot ce urechile vor auzi: ce minunat și mirobolant* **va fi! Va! Cândva, dar nu acuma, ce-i graba asta?!? O să vă dea, va rezolva**... *La fel cum a dat și măștile acelea gratuite, cum a dotat spitalele cu ventilatoare și materiale medicale, cu izolete, cum a dotat școlile cu mijloace tehnice pentru predare și pe elevi cu tablete, cum a majorat pensiile și alocațiile*... **pe hârtie**, **într-un viitor cât mai îndepărtat și imposibil de verificat!** *Nu e ăsta un GuWerner de încredere, mult mai performant decât cel PSD?!?* Păi, *comparați și dumneavoastră la cât au crescut împrumuturile, mai mari decât au reușit până azi laolaltă toate celelalte guverne!* și *vă veți convinge de realele performanțe economice*... **Cele mai eficiente și raționale metode, pe lângă care pălesc și cele ceaușiste: mai puneți un pat colo, unul dincolo și gata problema de la ATI!** *Unii arată cu degetul morții, arșii, dar, până nu e nimeni scos vinovat, putem spune că acest cabinet exemplar s-a descurcat*, deci **PNL trebuie în continuare votat! Asta era de fapt tema: să se deschidă pentru o zi școala, să se permită pelerinajul la urna... de votare și salutare! După aceea se descurcă cum poate fiecare!** *Fără piețe*, că doar nu mai tânjește nimeni după *legumele PSD*, nu mai vrea nimeni să mănânce ca „Dragniea" *tomate* din acelea *subvenționate*, nici *grâne*...

O să fie o Românie de mare mirare, care **(mai) va** *renaște... mai ceva decât pasărea aceea mitică, o țară rezistentă la toate experimentele din politică, la toate încercările ivite prin think-tank -urle mondiale care își înceracă pe la noi ideile!* **În cazul în care nu va crăpa, și atunci se va chema o țară fără de noroc**, pentru că **nu va recunoaște nimeni că a permis bătaia de joc**, *că s-a lăsat dus de nas și înșelat, că nepăsarea sa nu e de pardonat, că-i vinovat fiindcă nu a acționat* ... **Ca și până acuma, suntem, vom fi un popor liber sub cer**, *cel puțin formal, în ale lumii catastife, nu știu dacă și în realitate*, **un popor pe cont propriu și culmea, încă viu, câtă vreme mai speră, mai crede că-n viitor primește blana ursului din pădure!**

Clubul înțelepților (2)

• Ovidiu Marian

Motto: „ Tinerețea e timpul de a învăța înțelepciunea; bătrânețea e timpul de a o practica" J. J. Rousseau

Dar nu numai în clubul lui Doru se discută despre numeroasele probleme cu care se confruntă majoritatea românilor, evidențiind-se după cum arătam, cele legate de viața socială. Nu. Se discută mult mai mult și despre activitatea partidelor în aplicarea politicii interne și externe, până la eficiența formelor actuale de organizare și de conducere ale statului nostru. Aceste discuții legate, în principal, de munca din domeniile economic, social, dar și politic devin de un real interes prin exemplele date, prin soluțiile găsite în rezolvarea unor anumite probleme arzătoare din realitatea imediată le-am putut auzi în repetate rânduri în cadrul întâlnirilor unui Club select format din foști demnitari de rang înalt ai Argeșului. Aproape zilnic la aceeași cafenea, foștii parlamentari Ion Burnei, Filip Georgescu, Constantin Tămagă, dar și lct.univ.dr. Ioan Stoica și fostul prefect Emilian Dragnea se întâlnesc pentru ceaiul de la ora 11. Mai rar, argeșenii amintiți mai sus sunt onorați și de prezența a altor foști demnitari printre care cea a fostului lor șef pe linie parlamentară Nicolae Văcăroiu. Orice temă abordată, orice discuție fie ea și amicală din ziua respectivă, este susținută de adevărați profesioniști cu zeci de ani de muncă în spate și cu experiență politică pe măsură. Pentru mine, ca fost colaborator al parlamentarilor din județul Argeș, cu activitate desfășurată în Templul Democrației Românești – Camera Deputaților , a fost și este o mare cinste să fiu primit în mijlocul domniilor lor la o cafea espresso într-un edificiu fără butoaie de pe strada Crinului din Pitești. Știm că Parlamentul este unica Instituție reprezentativă aleasă care, prin componența sa reprezintă interesele întregii populații, autoritatea sa bazându-se pe liberul consimțământ al electoratului exprimat prin alegeri periodice. Mai știm că, încă de la începuturile democrației noastre originale, partidele politice își înscriu pe listele de candidați la alegerile parlamentare numai persoane cu aptitudini și realizări în domeniul lor de activitate, sau cu funcții importante în viața social – economică dintr-o instituție locală sau centrală. Aflându-ne în pragul alegerilor parlamentare, în treacăt, vreau să prezint succint câteva din etapele parcurse în pregătirea lor profesională până ajung în Parlamentul României, a celor trei deputați reprezentați și astăzi ai partidului condamnat cu atâta ură de actualul locatar al Cotrocenilor.

Așa bunăoară, Ion Burnei a absolvit Universitatea de medicină și farmacie „Carol Davila" din București și este doctor în științe medicale. De asemenea, și-a luat și licențele în științele juridice și în științe politice. Datorită pregătirii profesionale solide a fost director al Centrului de diagnostic și tratament din Pitești, vicepreședinte al Casei de Asigurări de Sănătate, adjunctul prefectului de Argeș. Ca deputat a ocupat funcția de secretar al Comisiei pentru sănătate și familie din Camera Deputaților. De aici și renumit ca parlamentarul, dar mai ales omul care în orice moment este gata să sară în ajutorul semenilor săi când vine vorba de tratamentul unui bolnav cu ajutorul medicamentelor.

Filip Georgescu, nume cunoscut în rândul politicienilor nu numai prin activitatea depusă în legislativ cât mai ales ca fondator al Partidului Social Democrat în județul Argeș și, nu în ultimul rând ca om cu știință de carte în cultivarea și exploatare pădurilor. De fapt, după terminarea Facultății de Silvicultură din Brașov își face stagiatura în domeniul forestier și devine șef de ocol silvic, director al Direcției Silvice Argeș, iar ca o încununare a bogatei sale cariere ajunge să ocupe câțiva ani și funcția supremă a pregătirii de bază și anume cea de director general al Regiei Naționale a Pădurilor. Datorită experienței profesionale avute este ales deputat în Parlamentul României, perioadă în care a contribuit la elaborarea unor proiecte de lege care să interzică tăierile ilegale de masă lemnoasă, să oprească înstrăinarea patrimoniul silvic național.

Constantin Tămagă, specialist de renume în agricultura județului și nu numai, a absolvit Facultatea de Horticultură din București și deține titlul de doctor în științe agricole. A ocupat, pe rând funcțiile de inginer șef al cooperativei agricole de producție din Mozăceni, director al stațiunii pentru mecanizarea agriculturii din Slobozia, director general al Direcției generale pentru agricultură și industrie alimentară Argeș. Patru ani la rând a fost și prefectul județului Argeș. Cunoscut de multă lume prin funcțiile deținute este ales deputat și apoi senator în Parlamentul României. De numele său se leagă asfaltarea în totalitate a șoselei dintre Pitești și localitatea Ștefan cel Mare din extremitatea sudică a județului – 60 de kilometri, ca să arăt un singur exemplu, din munca depusă pentru argeșenii săi.

Lect. Univ. Dr Ioan Stoica, un alt nume de bază al Clubului este decan al Facultății de științe juridice, administrative și ale comunicării din cadrul Universității „Constantin Brâncoveanu" din Pitești. Ca ofițer superior (General- chestor de poliție) a condus Inspectoratele de poliție din trei județe, ajungând secretar general al Ministerului de interne, ordonatorul de credite al Instituție. Prin demnitățile avute a pus umărul la rezolvarea multor probleme de ordin tehnic, logistic și de ordine interioară a trupelor din cadrul unităților militare de profil. Cursurile predate studenților de domnia sa sunt mai degrabă ore de practică adevărată.

Emilian Dragnea, prezență constantă în cadrul Clubului, după ce își face stagiul de economist și chiar mai mult de atât, în două direcții de bază a oricărei instituții și anume a celor care se ocupă de programarea, organizarea și conducerea pe bază de plan la Uzina „Dacia" și în cadrul Consiliului popular Argeș, devine în anii '90 directorul Direcției Economice a Prefecturii județului Argeș. Cunoscând îndeaproape serviciile care se ocupă de gestionarea și administrarea unui județ, unitățile economice, sociale și culturale din subordine, este ales vicepreședinte al Consiliului județean Argeș. Din această poziție, până la cea de a conduce județul n-a mai rămas decât un singur pas. Lucru care s-a și întâmplat fiind numit de Guvern, Prefectul județului Argeș pentru o perioadă de trei ani.

În plină campanie electorală fiind, am dat aceste câteva exemple, cu toate că ele sunt mult mai numeroase, pentru a putea face o comparație între nivelul de pregătire al vechilor parlamentari și a celor înscriși astăzi pe listele de alegeri înaintate de partidele politice pentru scrutinul din 6 decembrie a.c. între stadiul de instruire al celor care ocupă astăzi funcții executive și cei care au ocupat aceste posturi cu ani în urmă.

Pe când o lege în care să se prevadă că, pentru a accede în Parlament fiecare candidat trebuie să aibă o vechime în muncă de minim cincisprezece ani din care cinci ani în funcții de conducere.

Deoarece intre cei amintiți in materialul de față se află și un medicinist, vreau să redau mai jos un pasaj din Jurământul lui Hippocrate în care se specifică: „colegii mei vor fi frații mei". Iar eu vă asigur că membrii acestui club de elită sunt și se comportă ca frații.

Foaie verde România

• Nicolae Dan Fruntelată

Există o zi din an, o zi din istoria noastră, când se întâmplă, măcar în gând, adunarea ţărilor dinlăuntru în ţara cea mare, Unica. Moldova, Transilvania, Ţara Românească, Basarabia sunt împreună la 1 Decembrie, când începe iarna, când se întâmplă naşterea lui Iisus, când se schimbă ceva în aer, în viaţă, în memorie.

„Va mai veni o iarnă grea/ Nu e nimic, vom aştepta/ Că vine vara după ea”.

Să fie acesta doar un semn al fatalităţii mioritice, al moliciunii şi resemnării de care am fost acuzaţi deseori, ori, dimpotrivă, încrederea în Steaua Speranţei, care nu e steluţa roşie de pus la şapca de pionier, ci Steaua Crăciunului naşterii unui popor care a supravieţuit prin vremi?

Sunt momente în care existenţa unui popor se condensează într-o clipă. Clipa astrală a istoriei lui, clipa în care devine conştient de sine, într-o totalitate ce-i include pe intelectualii luminaţi, pe ţăranii eterni, pe femei, pe bărbaţi, pe pruncii încă nenăscuţi.

Boabe de piper crud

Clipa noastră astrală a fost atunci, la 1 Decembrie, 1918, a fost acolo, pe Câmpia Libertăţii de la Blaj, niciodată până atunci şi niciodată după această zi, n-am putut să spunem cu mai multă îndreptăţire: *Foaie verde România*!

Nu mă îmbăt de cuvinte, mi-e silă de discursurile demagogice ale politicienilor de doi bani care au fost mereu corigenţi la istorie.

Pentru mine, 1 Decembrie este Altarul Naţional. Unde nu ar trebui să aibă dreptul să vină reprezentanţii guşaţi ai partidelor politice, nici românaşii de strânsură care au supt la ţâţa vlăguită patriei, nici alogenii care-şi pun pe burta sătulă o eşarfă tricoloră, nici lupii tineri, din ţară sau de aiurea, puşi pe căpătuială, niciunul dintre cei care au făcut din dreapta şi stânga o mişcare de giruetă dependentă numai de vânturile care bat din afară.

La 1 Decembrie, au venit spre Marea Unire românii în căruţe, pe jos, de la sute de kilometri, au venit ca la o Naştere luminată a ţării lor.

Vă rog, vă implor, oameni buni, vă implor, Popor Român, nu mai primiţi la 1 Decembrie cohortele de politicieni fugiţi după voturi, pe cei care au adus această naţie mândră într-o stare de plâns.

Sărbătoarea Marii Uniri este o sărbătoare a jertfelor şi a sufletelor cinstite ale acestui neam. Nu o paradă electorală a ciolaniadei care îneacă, precum o maree neagră, ţărmurile fiinţei noastre.

Vreţi să sărbătorim cu adevărat Marea Unire? Chemaţi-i pe românii simpli, pe cei care mai simt românește, pe cei care nu cred că Transilvania a devenit iar miza unui joc imperial, pe poeţii care au slujit la acest altar, pe Goga, pe Ioan Alexandru, pe Adrian Păunescu, pe Grigore Vieru.

Şi neapărat, dar neapărat, aduceţi spiritul lui Mihai Eminescu, implorați-l să strige, de pe dealul Blajului, acea doină a durerii şi nemuririi românești.

Pe urmă, pregătiţi-vă de luptă. Titulescu spunea că românii se ridică numai după ce au pierdut bătălia pentru o cauză. Şi atunci, uneori, întorc istoria de partea lor. Eugeniu Carada, gânditorul liberal, declara: „Pentru ţară, cu oricine, oricând, împotriva oricui!”

Nu avem o marjă mare de acţiune, de opţiune. Nu suntem un imperiu, nu avem un loc la masa celor care hotărăsc destinul planetei. Dar putem fi un nod al politicii lumii. Am mai fost, ar trebui să reînvăţăm acest sentiment. De la Decebalus, care s-a opus valului roman, la Mircea Bătrânul, la Ştefan cel Sfânt, la Mihai, întâiul unificator, la toţi bărbaţii care ne-au definit.

Acum, e un timp al supunerii globalizante care le convine tuturor celor ce s-au aşezat ca nişte bomboane pe coliva lumii de azi.

Noi vom supravieţui doar dacă vom înţelege sensul istoriei. Dacă ne vom strânge ca un arici luptător în sentimentul iubirii de ţară.

Dacă nu, vom avea parte de soarta *naţiunilor-slugi*.

Fraţii mei, prietenii mei, consângenii mei, la 1 Decembrie, eu n-am dreptul să vă apelez din vârful limbii: „Dragi români!”; eu am doar dreptul să vă strig şi să vă descânt de rău:

Foaie verde, România!

Nicolae Dan Fruntelată

OAMENI DEVENIŢI LEGENDE

Ana Ipătescu

(eroina de la 1848)

• Dimitrie Sorin Pană

Asociat cu salvarea revoluţiei paşoptiste din Ţara Românească - ca urmare a eliberării guvernului provizoriu arestat din ordinul coloneilor Odobescu şi Solomon (19 iunie 1848) - numele Anei Ipătescu a rămas înscris în conştiinţa multor români ca un adevărat simbol al acesteia, cu excepţia iubitorilor presei de scandal care continuă să îl catalogheze - la fel ca în urmă cu aproape două secole - ca fiind al unei simple femei de moravuri uşoare. În pofida faptului că mărturiile legate de viaţa privată a eroinei sunt insuficiente, istoricii au reuşit să încropească un portret promiţător (după o amplă documentare), folosindu-se de datele existente în memoriile scriitorilor Ion Ghica şi Ion Heliade Rădulescu, precum şi de notiţele lui Grigore Zossima, Alexandru Pelimon şi C.D. Aricescu. Fiică a negustorului Atanasie Ghiulerasa, dregător domnesc şi proprietar, în acelaşi timp, al unei mici cafenele, Ana a văzut lumina zilei, la 1805, în mahalaua bucureşteană Olari. Copilăria i-a fost una întunecată şi plină de griji, dat fiind faptul că mama sa, Catinca - care mai avea doi copii dintr-o căsătorie anterioară - a refuzat să o trimită la şcoală. Chiar şi aşa, reuşeşte să termine şcoala normală din Bucureşti, în condiţiile în care suferinţa s-a cronicizat odată cu divorţul tatălui său - recăsătorit cu o damă de condiţie, pe nume Safta. La numai un an de la plecarea în lume, datorată nesfârşitelor neînţelegeri avute cu mama vitregă, Ana se căsătoreşte cu arendaşul Ivancea Dimitriu, al cărui scop în sine era acela de a pune mâna pe zestre, lucru care se va şi întâmpla ulterior divorţului - intentat după doar trei ani de convieţuire. Este anul în care se vede doborâtă sufleteşte şi de moartea tatălui, pentru a cărei avere se judecă, în două rânduri, cu unul dintre foştii argaţi - de care fusese acţionată în instanţă. După numai un an (adică în 1832) se recăsătoreşte cu un funcţionar din cadrul Departamentului Vistieriilor, pe numele de Nicolae Ipătescu. Dată fiind poziţia ocupată de către acesta în cadrul Societăţii Secrete „Frăţia“, intră în contact cu câţiva dintre viitorii revoluţionari paşoptişti, care se vor regăsi şi în cadrul guvernului provizoriu, de mai târziu. „Frăţia“, societate patriotică secretă din Principate - în jurul căreia

s-au grupat majoritatea organizaţiilor revoluţionare de pe întreg cuprinsul ţării, sub deviza „dreptate, frăţie“ - a luat fiinţă la iniţiativa patrioţilor români Ion Ghica, Nicolae Bălcescu şi Christian Tell, după modelul carbonarilor italieni care au luptat pentru independenţa şi unitatea Italiei, între anii 1800 şi 1831. Ulterior citirii de către I.H. Rădulescu a Proclamaţiei de la Islaz, din 9/21 iunie 1848, care însemna (de fapt) declanşarea Revoluţiei din Ţara Românească - în fruntea căreia s-au aflat (pe lângă cel care a dat curs Proclamaţiei) Ştefan Golescu, Christian Tell, Nicolae Pleşoianu şi preotul Radu Şapcă - ia fiinţă, la Bucureşti (după numai două zile), un guvern provizoriu format din Nicolae Bălcescu, Nicolae Golescu, Gheorghe Magheru, I.H. Rădulescu, Ştefan Golescu, C.A. Rosetti, Constantin Kretzulescu şi colonelul Ioan Odobescu. La 14 iunie 1848 are loc o primă tentativă de răsturnare a noului guvern şi reîn-scăunarea lui Gheorghe Bibescu (refugiat la Braşov), acţiune în fruntea căruia s-a aflat mitropolitul Neofit, cel care - din motive diplomatice - avea să fie validat ca şef al unui nou guvern provizoriu, unde au activat şi o parte dintre membrii guvernului anterior. Pe fondul neînţelegerilor existente între noii guvernanţi, la 19 iunie, ca urmare a unui complot al boierimii reacţionare, guvernul provizoriu al Ţării Româneşti este arestat, cu sprijinul coloneilor Ioan Odobescu (şeful oştirii) şi Ioan Solomon (comandantul regimentului 3 din garnizoana Bucureşti). La aflarea acestei veşti, masele populare din mai toate zonele capitalei, formate din mici negustori, meseriaşi şi meşteşugari, au urmat-o în acţiunea de eliberare a conducătorilor revoluţiei paşoptiste pe Ana Ipătescu, care - sub îndemnul „Moarte trădătorilor! Tineri curaj, salvaţi libertatea!“ -

le-a întărit acestora încrederea în actul revoluţionar. O parte dintre istorici au pus curajul Anei (în ale cărei mâini se aflau două pistoale) pe seama unei presupuse poveşti de amor întreţinută de dragostea pe care aceasta i-ar fi purtat-o lui Nicolae Golescu, arestat împreună cu ceilalţi membri ai guvernului, ipoteză neagreată însă de către academicianul Dan Berindei, care pune gestul extrem pe dorinţa de promovare a partenerului de viaţă şi a cumnaţilor ei. Momentul mobilizării maselor - aflate în retragere, înainte de sosirea Anei - a fost surprins îndeosebi de către presa de limbă germană, ziarul austriac „Allgemeine Österreichische Zeitung”, din 20 iunie 1848, relatând că: „Poporul devenise mânios, trebui însă, deoarece nu avea arme, să bată în retragere. Multora le pierea treptat curajul şi începură să se îndoiască din cauza poporului suveran, temându-se că libertatea, dobândită cu puţine zile în urmă, va fi pierdută. […]. Disperarea ajunsese de acum la un grad înalt, când o eroină parcă se năpusti din nori, venind pe Podul Mogoşoaiei cu două pistoale în mână. Ea striga din toate puterile: Moarte trădătorilor! Tineri, curaj, salvaţi libertatea!“. Deloc reţinută în afirmaţii menite să evidenţieze curajul acestei Ioana D’Arc a României, cum a fost numită de către „Pruncul Român“ (cunoscut ca cel dintâi ziar necenzurat, editat la 12 iunie 1848), „Gazeta Transilvaniei“ scria, că: „O româncă ce poartă arma ca orice bărbat s-a pus în fruntea poporului, cu două pistoale în mână, încurajându-l la luptă”. Peste alte două zile jurnalul parizian „Le Siecle“ făcea cunoscut lumii deznodământul revoltei, prin intermediul articolului „Scrisoare din Bucureşti“: „Ieri, la douăsprezece şi jumătate, o altă revoluţie sângeroasă a izbucnit aici, dar, din fericire, poporul a înăbuşit-o. Odobeasca, fostul şef al miliţiei naţionale, şi Solomon, colonel al celui de-al 3-lea regiment de infanterie, au atacat, în fruntea a 400 de soldati, pe membrii guvernului care se aflau reuniţi pentru a-i lua prizonieri; dar poporul se adună în grabă, în jurul unei tinere eroine care rupse rândurile soldaţilor şi se năpusti spre palat. Mulţimea intră şi-l arestă pe Odobeasca. Solomon fugi. Soldaţii declarară că nu vor mai trage niciodată asupra fraţilor lor şi că fuseseră înşelaţi“. Pesemne că acest eveniment istoric - care a condus la eliberarea membrilor guvernului provizoriu - nu ar mai fi avut loc în lipsa actului de curaj al Anei Ipătescu, eroina care a salvat (pentru scurtă vreme) revoluţia. În urma înfrângerii acesteia, Nicolae Ipătescu şi fratele său, Grigore, au fost trimişi în exil, în Turcia, Ana reuşind să obţină din partea autorităţilor turce, după îndelungi aşteptări, dreptul de a-şi vizita soţul, care ulterior avea să fie adus în ţară (1850). Cu toate că a continuat să stea departe de lume, fără însă a se rupe de evenimentele politice care aveau să conducă la înfăptuirea actului Unirii de la 1859, Ana îşi face simţită prezenţa de-abia în 1863, când se numără printre contribuabilii subscripţiei publice deschisă întru ajutorarea ţăranilor arestati, cu un an în urmă, care au făcut parte din mişcarea condusă de către Mircea Mălăeru, în urma căreia sute de ţărani din Ilfov şi Prahova au fost întemniţati la Văcăreşti.

Cu puţin timp înainte de plecarea către lumea fără de întoarcere (13 martie 1875) - survenită la şase ani distanţă de cea a soţului - îşi manifestă dorinţa de a fi înmormântată la Mănăstirea Pasărea, de lângă Bucureşti, lăcaş de cult ridicat în 1813, de către arhimandritul Timotei - şi reconstruit de către Sf. Calinic, pe vremea în care era stareţ al Mănăstirii Cernica (1846). Tot aici odihnesc şi alte câteva nume de referinţă ale poporului român, printre care sculptorul Gheorghe Anghel - autor al statuii poetului neamului, expusă în faţa Ateneului Român - şi colonelul P. Macca (împreună cu soţia sa, Elena), prezent în cadrul luptelor din 1877, ale Războiului de Independenţă. Chiar dacă nici până astăzi nu se cunoaşte cu exactitate locul unde este înmormântată, crucea de marmură descoperită în 1895, precum şi manuscrisul găsit în arhiva mănăstirii - în care se aminteşte că la „1875, martie 15 au răposat roaba lui Dumnezeu Ana Ipătescu“ - certifică faptul că dorinţa acesteia a fost dusă la îndeplinire (aşa cum şi-a dorit) de către apropiaţii familiei. Trecând peste speculaţiile legate de lipsa de moralitate, putem afirma - potrivit documentelor timpului - că Ana Ipătescu a fost şi va rămâne, în ciuda interesului scăzut manifestat de către istorici, una dintre figurile feminine marcante ale actului revoluţionar de la 1848, fără de care istoria românilor ar fi fost, desigur, mult mai săracă.

VISUL UNEI NOPŢI CAMBRATE

Centaurii-n refugiu, cu stinse şoapte merg zâmbind.
De visuri claustrati vibrează sălbaticii platani.
Zborul păsării înjugă iubire de ceruri, cântărind infinitul.
Ţâşneşte Circe nebuna! Râuri de gelatină supură pe lucruri.
Copilandre diafane pribegesc sub rugăciunea căprioarelor în zori.
Trosneşte-n creieri lumina astrală, otravă de gânduri…
Şi tainic caută despărţiri ce-mpreună.
Femei , destine de şoareci în câmp de păpădii,
Se prind în ritualuri de dezlegări destine.
Năluca străvezie a vieţii de-apoi alene cade.
Tristeţea te-mbată în veşnica Castalie
Adio, zâne prosternate!
Preotese pithyene leviteaza in parfum de plante carnivore.
Gandurile-mi susura in estuarul nefronilor-ndragostiti.
Mi-alint pletele printre armerii si silene: roz si alb.
Potecile pastreaza arcuri de fecioara si mister de polen.
Ma simt un Peer Gynt , -mbatranit in asteptare...
E un mister prezenta ta si un istov in lipsa.
Iubito, tu, etern, ramai o integrala nedefinita!

Tănase Grosu

poeziile se întorc spre Flacără

În cerdacul toamnei

În cerdacul toamnei amintiri se cern
Ca o simfonie-a galbenei culori,
Ploi nevinovate nostalgii așternt
Scuturând de lacrimi cetele de nori.

Verdele-n apusuri candele a stins
Ruginind a verii ultimă petală,
Trista goliciune repede s-a-ntins
Pregătindu-și trena serilor de gală.

Clopotesc zburdalnic roșcovi stacojii
Scuturând de coajă nucile-n cofraj,
Mustăcesc în vie strugurii-aurii
Tremurând de teama dulcelui sevraj.

Sfere bucălate-n ramuri clipocesc
Tăinuind arome acrișoare-n gust,
Sub copita iernii repede sfârșesc
Vestejind în teacă, îmbătate-n must.

Sibiana Mirela Antoche

Suflet gri

Oare de ce, oare de când
oare de ce îmi ești dragă oricând
oare de ce te mai pot iubi
oare de ce îmi e sufletul gri?

De ce chiar și azi te mai port în mine
de ce te iubesc, chiar și când nu-mi convine
de ce te agăți de sufletul meu
de ce nu te uit, de ce nu-s ateu?
Mi-e soarta dușmană, de neînțeles
mi-e chiar iubirea uneori un eres
oare de ce te mai pot iubi
oare de ce îmi e sufletul gri?

Oare de ce, oare de când,
oare de ce îmi ești dragă oricând?

Daniel Grosu

ca un strigăt, viața

le privesc chipul palid
șubrezit de umiditate,
gândurile îi încarcă cu amarul
respirației bolnave
sunt jilavi cu pântecul roș de îndoială,
între zgomotul roților de mașini
și apăsătoarele cărămizi din caldarâm
lumina umple geamurile cu speranță
alungă lungi umbre strecurate cu privirile la pândă,
stive de emoții stau într-un difuz șir,
clădiri ce par arse, mobilate sumar și înzestrate cu durere plâng în culorile incediului
ce cuprinde piepturile suferinde,
pelerinaje întrerupte
fugi intensificate de strigăte
aduc zeii cu fețe umane implicați în fierbere
să desfacă viața din chingile morții,
au atâta putere încât le-a murit teama,
sunt martorii nemuririi învinș sau sunt învinși
inima lor este facla ce întreține speranța,
timpul se împarte între jertfă și inconștiență,
soarele veghează cuvintele ce se înecă în lacrimi,
asaltat de întuneric sufletul rezistă
este soldatul reclădit cu fiecare luptă.

Cristian Ovidiu Dincă

Poate un tren

Un tren, o linie ferata
Un drum pustiu
Un clasic inceput cu-„a fost odata”
Nici nu mai stiu dac-am avut bilet
Sau daca trenul a oprit concret
In acea gara verde, dezertata
Nici nu mai stiu daca am luat valiza toata
Dac-am fugit de tine pur si simplu deplasata
Daca tu totusi m-ai iubit ca pe-o povara
Si-ai aruncat apoi dezamagirile in gara
Si le-ai gonit cu gandul, le-ai impins pe seara
In departare, ca sa nu le-ajung vreodata
Dar ai pastrat in ochi iubirea noastra trista
Obositoare, -ntarziata, pesimista
Exasperat – tu; eu - dezorientata
Ce nu mai vine trenul asta dintr-odata?!?

Nici nu mai stiu dac-ai impachetat destinul
Si mangaierile grabite in valiza
Si ochii care ne priveau intens in analiza
Si vezi, eu am uitat sa-ti las mancarea in cuptor
Eram grabita si deja plangeam de dor
De dorul ce tu ai sa-l simti in piept
Cand vei veda ca trenul meu a deraiat inept
Poate ca lacrimile mele l-au impiedicat
Sa vada gara-unde suspinul meu a scapatat
Sa simta noaptea care a venit cu ochii tai de lup
Care m-au cautat in locuri unde
Nici nu mai stiu sa fug

Si tu alergi, si trenul o ia dupa tine,
Si linia se pierde, si nu mai stiu de mine
Opriti-va! va duceti pe un drum
Pe care eu n-am fost, n-am existat nicicum

Oh, nu mai stiu de ce atata tevatura
De ce n-am inceput iubirea cu maini pline de ura
De ce eu plec [cand noi de-abia venim],
Fara valiza si fara o idee despre-acest destin
Ai vrea sa stau? sau nici tu nu mai stii?!
Te uiti cu cap plecat spre trenul ce nu va veni
Ce caraghios!

As vrea sa-ti spun
Ca totusi am plecat pe jos...

Chorus:
Un tren, un tren e viata noastra toata
Un tren si-o melodie deplasata
Si un Mereu adaugat in fata
Apologetic pentru lipsa de distanta

Alice Gimpirea

Continuați să trimiteți poeme spre publicare:
adrianpaunescuro@yahoo.com
În urma selecției, ele pot fi publicate la rubrica
POEZIILE SE ÎNTORC SPRE FLACĂRĂ

PE ACEEAȘI LUNGIME DE UNDĂ A CULORII

Comunicăm pe aceeași lungime de undă a culorii;
am pornit pe cărarea tăiată în obrazul
țepos al ierbii;nimeni nu mă urmează,
barierele se lasă în spate și în față,
pocnind cum lovește ciocanul în ultimul cui,
gol sau plin cufăr căutat de cei
ce vor întârzia;în așteptare vom comunica
pe aceeași lungime de undă a culorii.
Trece de barieră,vin altele,le vezi încremenite,
alături de ele căruțe,trenuri,
mașini-ce creier storci să inventezi,
să-i vezi pe cei apărați de ele;
rămân ca o scoică,ca o broască țestoasă
în propria-i carapace:forță să ieși,forță să privești
barierele care se ridică,în joacă,se lasă,în joacă;
îți poate prinde capul,trupul;nu trece nimeni pe cărarea păzită
de bariere roșii;îmbrăcăminte roșie,bariere roșii,
amintind de taur,și cauți să dărâmi până spre mijloc totul,
eliberând comunicarea
pe aceeași lungime de undă a culorii.

Mihai Păcuraru

Și plouă,

Și plouă, în ropot ametitor,
Cu întâmplări nepomenite, cu lacrimă de dor,
Și plouă, plouă infernal în vraja nopții,
Cât poate să plouă, cât vrea infernul vieții.

Și plouă, plouă cu drept adânc de viață,
Necunoscută picătură, cât o înduioșare pe față,
Și plouă cu zâmbet rezervat în caldul căpătâi al zării,
Doar luna plânge, plânge ca nebuna în reverul urii.

Iubirea și-a făcut cărare pe chip ceresc și blând,
În noaptea neagră ignorată stând,
Gândul guraliv are forme, are cânt, dar și revers,
Cântă “ omenirea cu mâinile-i de aramă” invers.

Aerul s-a îmbătat cu roze, iubirea cu o mie de șoapte,
De mine și de “ vântul serii sărutate”,
Adeseori te cheamă printre îngerii frumoși,
Ți-e sete de iubire.., aud încetișor, prea ați devenit setoși!

Și plouă, și văile amorului se ridicară,
La cer pe cea mai reușită scară,
Și cântă, cântă iubirea pe pântece rotunde,
Întreg convoiul de fiori, “paradă și onoare”ascunde.

Lâsând pretextul urii revărsate,
Iubirea chiar cuprinde plăcerî și plăceri aclamate,
Când credința ei semeață urlă înfuriată,
Haideti să ne iubim, prin toată această ploaie supărată!

Mirela Necula

MOARA
ASTA-I ROMÂNEASCĂ

Moara macină cu ură
Și face pâine din zgură,
Ea îți macină ființa
Folosindu-și toată știința,

Macină cuvinte grele,
Le pune-n saci din nuiele
Și lovește, vrând să cearnă
Sentimente-fulgi de iarnă!

Este-o moară de poveste,
Toacă și nu obosește,
Malaxoru-i e din fontă
Dar cuvintele-s din grotă,

Este o moară minune
Ce face amară pâine,
Tu să consumi foarte multă,
Să nu o lași ne-ncepută,

Pâine neagră, din cuvinte
Și din aroganțe crunte.
Moara asta-i românească
Prin ea, mulți vor să trăiască,

Se vând pentru-o-mbucătură
De tristețe și de zgură.
Coaja poate îi e dulce,
Pe-o ureche să te culce,

Să crezi că totul e miere,
Fără necaz ori durere
Dar, ce cruntă amăgire,
Că ea îți macină fire!

Stai, române, și jelește,
Mi te-ai prins în ea ca-n clește,
Stai milog la porți străine
Că ce-ai făcut, n-a fost bine,

Prostia, știi? Se plătește,
De n-ai zis “Doamne, ferește”,
De-ai pus “botul” la cuvinte
Fără sens. Un’ ți-a fost minte?

Florentina Savu

Carol Popp de Szathmári - Primul fotograf român și primul reporter de război cunoscut în lume

• George V. Grigore

Carol Popp de Szathmári s-a născut la 11 ianuarie 1812, în Cluj și a decedat la 3 iunie 1887, în orașul București. A fost un pictor și grafician maghiar din Transilvania, primul fotograf de artă și documentarist din Regatul Român și unul dintre primii zece fotografi din Europa. A fost fiul lui Daniel Szathmáry, mic nobil, fără moșie, și pastor angajat al Colegiului Reformat din Cluj. Soția lui Daniel Szathmáry a fost Suzanna (*Zsuzsanna*), născută Vass. Carol (*Károly*) Szathmári și-a efectuat primele studii la Colegiul Reformat din Cluj. Apoi a studiat dreptul și a lucrat o vreme ca funcționar la Sibiu. Supranumele de Popp (*Pap*) și l-a atribuit cu referire la profesia tatălui său. În tinerețe a avut o legătură romantică cu artistocrata Maria Văcărescu, viitoarea soție a spătarului Costache Ghica și a doua soție a prințului Gheorghe Bibescu. Pe urmele acestei pasiuni a vizitat prima dată Țara Românească în anul 1831. Un timp a studiat pictura la Roma, unde s-a împrietenit cu Constantin Lecca. Ulterior a plecat la Viena, unde a studiat pictura la Academia de arte, printre alții, cu Peter Fendi (1792-1842) și Johann Treml (1816-1852). În continuare a efectuat două voiaje de studii în Italia. Din 1843 a activat la București. Prin anul 1853 a lucrat o vreme cu Anton Chladek. A călătorit intens în țară și străinătate, de unde a adus numeroase imagini pitorești cu caracter de reportaj, dintre care cele executate în acuarelă se disting prin vervă, spontaneitate și poezie. În pictură, limbajul său este migălos și greoi, dar vădind același spirit de observație ascuțit, mai ales în scenele reprezentând bâlciuri sau târguri. Ca litograf, Szathmári a lăsat un *Album cu vederi din Transilvania* (1841), precum și portretele deputaților din Dieta Transilvaniei. În 1860 a realizat o hartă topografică a țării. Opera sa mai cuprinde cromolitografii și acuarele înfățișând tipuri și porturi populare cu un caracter exclusiv documentar. Ca fotograf în anul 1843 a realizat primele dagherotipii, iar în urma unor cercetări, a realizat și primele talbotipii (calotipii). În perioada 1860-1870 Carol Popp de Szathmari a publicat un volum cu 100 de fotografii. A fost printre primii 10 fotografi din Europa și a realizat primul reportaj fotografic de război din lume în timpul Războiului Crimeii. Prin aceasta, el este recunoscut cunoscut ca primul fotojurnalist de război. A călătorit în China, iar cu acordul Țarului Rusiei, a ajuns și în Siberia, unde a realizat fotografii artistice. A deținut un atelier de fotografie pe terenul închiriat de la Ștefan Greceanu, pe Podul Mogoșoaiei, vis-a-vis de Biserica Sărindar. În anul 1855 a primit patru medalii, pentru albumele de fotografie realizate și pentru activitatea sa fotografică, medaliile fiind acordate de regina Angliei, împăratul Austriei, împăratul Napoleon al III-lea al Franței și regele Spaniei. „Carol Pop de Szathmári devine primul reporter de război cunoscut în lume, primatul absolut în acest sens l-a avut un anonim american, care, în 1847, a făcut câteva dagurreotipii în timpul conflictului dintre SUA și Mexic". În anul 1860 a contribuit la înființarea *Bukuresti Magyar Közlöny*, prima asociație culturală a maghiarilor din București.

Imaginile fixate de Carol Popp de Szathmari în albumele sale de acuarele, picturi și fotografii se constituie în tot atâtea dovezi despre viața de zi cu zi a românilor de atunci și ne deschid tot atâtea ferestre către un timp trecut de unde ne inspirăm pentru un viitor mai sigur și mai luminos.

Surse: wikipedia.org; szathmari.ro; muzeulbucurestiului.ro; enciclopediaromaniei.ro; adevarul.ro; natgeo.ro;dosare-secrete.blogspot.com; caleaeuropeană.ro; digi24.ro; icr.ro; hotnews.ro; evz.ro

AFORISME DE VASILE GHICA

*****

Colindând editurile, constat cu năduf că foarte puțină hârtie mai are șanse să rămână netipărită.

*****

După ce în jalnica noastră tranziție am distrus, cu bună știință, tot, stăm acum cu mâna streașină la ochi să vină smurd-ul american, ori cel chinez. Cu U.E. ne-am cam lămurit.

*****

ȚOPELI POLITICE
de Pompiliu Comșa

-Tovarășii colonei ai Pactului de la - Varșovia s-au pensionat ca generali NATO.

-Știu destui care s-au suit în trenul revoluției pe 22 fără bilet, dar cu glonț pe țeavă.

-Fosta casă conspirativă este mai nou casă comemorativă.

Epigrame de GHEORGHE GH. POPESCU

Periodic

Partidele trag cu sudori
Ca să arate pe deplin
Ce drag le e de-alegători
Când e pe-aproape un scrutin!

Alianţa la vot

Găsim o adunătură
Gureșă și lată-n crupă,
Care-o vezi că se înjură,
Și-n veci apoi că se pupă!

DE TOATE CULORILE
de Nicolae Dragoș

Când vrea...

Când vrea, destinul poate
Și viața să ți-o curme,
Prin cețuri neumblate
Să urci, să nu lași urme.

Prea târziu

Cât trăia, găsind cu cale,
M-a făcut de trei parale...
Azi, i-aș zice și eu multe
De-ar mai fi să mă asculte.

Oratori şi oratori

Oratori fără pereche
Am avut în vremea veche,
Și azi sunt, n-am ce să zic,
Vorbesc mult, nu spun nimic.

EMISIUNILE TRECE, PERLELE RĂMÂNE

Rareș Bogdan e în alt context politic: Chirica e o rușine pentru Iași (2019) - Orașul arată superb (2020) • Căce • Pe ce poziție joacăcă n-am înțeles? • Regiune istoricăcare • MUIEPSD = libertatea opiniei • Rombul de 4 al lui Ilie • Numărul au crescut • Jucător rău de muscă

• Andrei Păunescu

• „Administratorii PSD ai acestui oraș sunt o rușine pentru Iași!... Domnu` ăsta, primaru` ăsta, nu știu cum îl cheamă, Chirica, tre-să se hotărască ce e dânsul, exact pe ce poziție joacă că eu n-am înțeles și să înceteze cu mafia imobiliară care a pus stăpânire pe un oraș întreg, pentru că lașiul nu merită așa ceva și nu voi susține niciodată blaturi în niciun fel, nici aici, nici în alte orașe din România... Este inadmisibil să vin la Iași să întreb câte fonduri europene a atras primăria... Au adus nu 10 milioane, ci un milion! Este o rușine!... Iași e singura capitală de țară, de regiune istorică care nu are sală polivalentă modernă, nu are bazin de înot modern, este o rușine! Deci, cei care au administrat și administrează acest județ și acest oraș ar trebui scoși afară din oraș și din județ!” (Rareș Bogdan, în 2019, citat în emisiunea În gura presei, de Mircea Badea, Antena 3, 14 septembrie 2020)

• „La Iași orașul arată foarte bine și se vede mâna unui primar priceput și foarte preocupat de soarta orașului și a cetățenilor... Eu îl consider pe Mihai Chirica un primar la fel de bun ca Emil Boc, la fel de bun ca Ilie Bolojan... Mihai Chirica a reușit să aducă la Iași proiecte deja semnate, finanțate, de peste 220 milioane, singur, doar pentru primăria Iași!... După ce am fost astăzi pe jos cu Mihai *(n.n. parcă nu știa cum îl cheamă)* **din nou și am văzut orașul... l-am sunat aseară să-i spun că orașul arată absolut superb... E un exemplu pentru primarii din Moldova și nu numai.”** Rareș Bogdan, în 2020, citat în emisiunea În gura presei, de Mircea Badea, Antena 3, 14 septembrie 2020)

Întrebat de un ziarist cum se împacă afirmațiile sale complet contradictorii, dar la fel de pătimașe, făcute la distanță de nici măcar un an, Rareș Bogdan, care se autodeclarase un inamic ireconciliabil al blaturilor, al ipocriziei și al demagogiei politice, a spus simplu, fără să clipească și fără să-i zboare, de rușine, niciuna dintre sprâncenele-i bine îngrijite către înțeleapta frunte, înaltă pân-la ceafă: **„E un alt context politic, o altă bătălie politică”.** În comparație cu aceste monstruozități de morală, multele cacofonii ale fostului realizator TV sunt biete copilării, pistoale cu apă. Singura dovadă de consecvență care ne mai liniștește sufletele este că și Klaus Iohannis, și Ludovic Orban (șefii lui Rareș Bogdan) au procedat similar, într-o admirabilă continuitate *liberală*. Președintele Iohannis considera în 2018 că numărul de înmatriculare **„MUIE PSD”** al mașinii românului venit din Suedia nu e o vulgaritate jignitoare, ci este o „opinie” care ține de *libertatea de exprimare* și întreba **„De ce PSD arestează?”**. În 15 septembrie 2020, când o femeie i-a dedicat personal lui Klaus Werner aceeași *opinie* la inaugurarea stației de metrou din Drumul Taberei, potera prezidențială a scos-o pe nemulțumită din zonă și a sancționat-o. Vorba moralistului Rareș Bogdan: *e un alt context politic*.

• „Rombul ăsta de 4 jucători.” (Ilie Dumitrescu, Digi Sport 1, 7 septembrie 2020)

Fostul mare fotbalist nu mai poate jongla excepțional cu mingea, și atunci face nefăcute cu limba română, driblând-o cu pleonasme geometrice. *Rombul de 4* e un lucru atât de comun, încât chiar simțeam nevoia de ceva nou. Și s-a arătat Ilie (la TV)! De *romburi cu 4 laturi* și de *triunghiuri cu 3* ne-am săturat, așa că ne cerem dreptul la faze spectaculoase, în care să joace *o pereche de 3 jucători, un cuplu de 4, un triunghi de 5, un cvartet de 6, un cvintet de 7* și neapărat *un sextet de 8*. Ca să fie *clar, limpede și evident*.

• „Numărul vizitatorilor au crescut.” (București TV, 10 septembrie 2020)

Delta de la Comana este un festival natural de vegetație și faună care îi predispune pe muritorii de rând la încântare și pe reporterul TV la un sălbatic dezacord atipic între subiect și predicat. În ce sens atipic? Suntem obișnuiți cu singularul pus în loc de plural de către mulți oameni publici și aproape că nu ne mai revoltă să vedem ziariști inculți care *face greșeli* banale. De aceea, ne revigorăm când vedem raritați, de pildă cum conducerea organismelor care *se ocup* de audio-vizual *nu fac* nimic *să-i sancționeze* și *să-i opresc* pe acești agramatici, ba chiar *îi tolerez și îi plătesc*. Patronatul din presă *aud* ce vorbim aici?

• „Jucător rău de muscă.” (Paris Saint-Germain - Olympique Marseille 0-1, Digi Sport 2 TV, 13 septembrie 2020)

Comentatorul - bietul! - voia să aibă un limbaj colocvial, popular, și să spună că este *irascibil* unul dintre cei 5 jucători eliminați în final (printre care și marele Neymar). I-a ieșit cu totul altceva, o formulă care exprimă o trăsătură care se poate atribui unei femei ușoare, ușor căzătoare la pat. Totuși, de când cu așa-zisul *progresism șoroșist* care a năpădit planeta, zicem că poate fi considerat *rău de muscă* și un fotbalist homosexual pasiv (aripa feminină), nu-i așa? Sau rău de *musc, de mușchi*? Ce e rău în asta, de fapt?

Din puțul fără fund, dar cu telecomandă (429)

Pamflet de criză
Întâiul Preș.
Monarh absolut?!

Motto: „Președintelui Iohannis: *Cu-n președinte mofturos,/ Ce-și face treaba pas cu pas./ Prefer să fiu un păcătos,/ Ce nu se lasă dus de nas!//.*”
Epigramă de Virgil Petcu*(iulie 2015)*

• Ion Predoșanu

Recunosc că, deși m-a bătut gândul la ideea din titlu și am strecurat-o în vreo câteva rânduri prin comentariile subsemnatului, trebuie să-i dau Cezarului ce-i al Cezarului. Și poate că nu m-aș fi grăbit dacă nu dibuiam Editorialul pe Blogul personal al Marelui maestru într-ale scrisului și analizei politice numit Ion Cristoiu.

Recentul său text analitic este intitulat „Primul președinte monarh absolut”. Normal, așa cum este cazul mediocrităților, nici nu s-ar fi gândit altcineva decât la un Monarh absolutist Klaus Werner Iohannis I. Întâiul și deci primul din Istoria Lumii. Așa ceva n-a văzut nici Parisul, care-i capitala unei vechi și așezate republici.

Jurnalistul Nepereche la această oră - Jean Cristoiu - mai scrie că președintele Iohannis nu a ezitat să „înfățișeze perioada(în exprimarea săsească ***peroada***) de după 6 decembrie 2020 ca una a Marilor reforme, toate inițiate de El”.

Același celebru publicist și eseist consacrat - Ion Cristoiu - îl compară cu proiectele de țară ale lui Alexandru Ioan Cuza, Carol I, Carol al II-lea, Mareșalul Ion Antonescu și ale lui Nicolae Ceaușescu.

Postura de Conducător, de Lider atotputernic, în stare să facă ce vrea cu țara, asemănător Dictatorilor: Carol al II-lea, Mareșalul Ion Antonescu și Nicolae Ceaușescu nu-l prinde. Și mai poate fi oprit din drumul său spre Monarhia Absolută! Cum? Prezentându-ne la votul din 6 decembrie în număr cât mai mare și votând doar cu partidele ce mai au în ideologiile lor, în exprimare și în comportament măcar puțină iubire de țară.

Nu vă luați după PNL, după neomarxiștii USR-iști ce s-au botezat - cu ordin și aprobare de la Tătucul Plicușor Dan și Mama lor, care-i SRI - , și nici chiar după PMP. Cât despre UDMR, nu-i cazul să vă mai spun că aceștia vor fi aliații pretinsului PNL, așa cum știți la fel de bine ca și mine că în 2014 și în 2019 l-au votat pe acela ce se vrea viitorul Monarh Absolut.

Mai sunt și alte partide mai mici cu sânge patriotic în vine și nu-i cazul să vi le înșir eu. Le veți găsi singuri pe listele electorale de la Referendumul din 6 decembrie 2020. Însuși El - adică Preș. Klaus Werner Iohannis - ne-a zis că în 6 decembrie vrea să votăm cu El, nu cu PNL-ul. Cel condus de o marionetă a Lui și cu miniștri incompetenți și corupți.

Știu alți președinți vor fi avut ambiții de Deschizători de Eră, de făuritori de țară, de Mari Reformatori. Ambițiile acestora s-au lovit însă de mecanismele democratice ale României:

De majoritatea păarlamentară
De presă

De instituții ale statului de drept: CCR, CNA, Avocatul Poporului.

Preș. Klaus Werner Iohannis nu le ia în calcul și are promisiunea că Guvernul Iohannis-Orban al II-lea le va desființa ori le va reduce la tăcere.

Pe 6 decembrie veți vota pentru Democrație ori pentru Monarhie Absolutistă! Că-i vorba de un Referendum ticluit de Sas și votarea-i numărată de STS, serviciu cu director sibian. Cât sdespre alegeri parlamentare, ce să vă spun. Acestea vor exista dacă nu votați cu partidele dinastiei Iohannis I!

Bye, bye...Politichie!
interviu cu scriitorul V.Ghica

-**Apropo de legi. Protocoalele dintre DNA și SRI sunt de poveste**.
-De sorginte stalinistă. Despre ce să vorbim ? Despre educație, sănătate, retrocedări, distrugerea pădurilor, vânzarea pământului către străini, înstrăinarea resurselor naturale, accesarea fondurilor europene, despre multinaționale, despre împrumuturile înrobitoare ? Încotro să privim ca să zărim o rază de speranță ?
-**Se poate vorbi despre o conspirație antiromânească?**
-Asta este poate cea mai mare aiureală. Relația dintre noi și partenerii externi seamănă cu cea dintre un băiat și o fată. Misiunea băiatului e să insiste. Dacă fata cedează...Iar noi nu am rezistat nimănui.
-**Doamna Merkel a aruncat în eter un avertisment. Țările UE, pândite de insolvență, vor fi nevoite să accepte un guvern de la Bruxelles..**
-Hm ! Cinci secole ne-au stăpânit turcii, dar la o așa soluție nu s-au gândit. Deocamdată, Covid 19 este din ce în ce mai furios. Lui nu trebuie să-i cedăm.

LAMPA lui DIOGENE (1)

D.Vidrașcu: - Să ne lămurim. D-lui, Diogene, era un filosof antic grec, destul de bizar. Trăia într-un butoi și umbla ziua cu o lampă aprinsă.
V.Ghica: -În căutarea unui Om. Ducea o viață de câine, într-o epoca a decăderii și a desfrâului. Predica întoarcerea la natură. De necrezut câtă asemănare, după aproape două milenii și jumătate, între epoca lui și a noastră. Pornim și noi în utopica încercare de a vâna Oameni ?
D.V. -Încercarea moarte n-are. Uite, tu scrii aforisme. Dacă sunt bune, ori ba, este treaba cititorilor și a criticilor să se pronunțe.
V.G. -Criticii nu servesc aforisme și nici epigrame, pentru că sunt niște înjghebări liliputane. Și nu te duci la pescuit, să prinzi hamsii.
D.V. -Eu am în mână volumul tău În căutarea râsului pierdut, apărut recent la Chișinău, prefațat de marele N.Dabija. Voi pune în undiță câte un aforism și vom vedea ce fel de Oameni prindem. Accepți ?
V.G. -Desigur.
D.V. -Arta, spui tu, nu poate face rotunde capetele pe care moașa le-a lăsat pătrate. Descurajant?
V.G. -Mda. Să o luăm mărunt. În infinita Lui dragoste față de oameni, Bunul Dumnezeu Le-a oferit două fantastice daruri : iubirea și arta. Despre prima vom avea, probabil, ocazia să vorbim altădată. Spunem atât că, în cazul ei, sacul a fost infinit. Toate ființele au șanse să iubească. Animalele, instinctiv; la om se mai amestecă, uneori nefericit, și inteligența. Oricum, un analfabet poate să iubească la aceeași intensitate ca: Romeo, Tristan, Ofelia etc.
D.V. -Acum, jumătate din țară e analfabetă. Dacă fac știa un partid suflecă tot. Aici, Lampa lui Diogene nu ne ajută la nimic.
V.G. -Am promis că lăsăm politica să doarmă liniștită. Continuăm. Arta este al doilea dar divin. Aici sacul nu este chiar plin pentru toți.
D.V. - Cred că predispozițiile sunt infinite, dar trebuie să primească botezul și sprijinul educației.
V.G. -Și al moașei care nu trebuie să lase capetele pătrate, cum spuneam.
D.V. -Educația nu are limitele ei ?
V.G. -Ba da. În cazul iubirii, instinctul pornește automat motorul. Când vorbim despre artă, este necesară sămânța talentului sau înclinația, pe care trebuie să le descopere familia ori școala.
D.V. -Te contrazic. Am văzut la televizor două experimente uluitoare. Vreo 30-40 de vite pășteau liniștite pe pajiște. S-a apropiat tiptil de ele un ins cu un casetofon deschis. Era ceva de Mozart. Vitele au renunțat, rând pe rând, să pască, s-au apropiat și ascultau nemișcate muzică. Ce concluzie să tragem?
V.G. -Evident, vitele nu au devenit melomane, dar au simțit, probabil, că le gâdilă plăcut pe la ureche.
V.G. -Aceasta este chiar definiția muzicii, dată de Marius Chicoș Rostogan.
D.V. - Același experiment și, cu același efect, a fost făcut și cu oile.
V.G. -Deci expresia prost ca oaia și-a pierdut conținutul.
D.V. -Este vorba despre sensibilitate, nu de inteligență.
V.G. -Să revenim. Sămânța talentului este răspândită aleatoriu. Ca să rodească, așa cum spune Evanghelia, e bine să nu cadă pe piatră sau printre spini.
D.V. -Deci salutare pot fi, așa cum se spunea, eforturile familiei, ale școlii și ale mass- mediei. Este nevoie deci de Oameni.
V.G. -Eu am trăit la distanță mare de timp, două revelații. Am mai vorbit despre ele în alte împrejurări. Cu vreo 10-15 ani în urmă, s-a inaugurat Teatrul de vară din Tecuci. Interpreți de marcă din București (Nae Lăzărescu și V.Murariu etc.), iar printre forțele locale, profesorul Gelucu Băicoianu, un excepțional interpret de canzzonete. Un public de strânsură, în special copii îndopați cu manele. Cântă Gelucu o melodie. Fluierături puternice. După a doua, la fel. Apoi s-au liniștit. La sfârșitul recitalului ropote de aplauze.
D.V. -Formidabil ! Niște copii lipsiți total de educație muzicală, au descoperit singuri, într-o jumătate de oră, valoarea.
V.G. -Să ne referim la muzica cultă.
D.G. - Ea este foarte greu de înțeles.
V.G. -Nu trebuie să înțelegi, ci să simți. Nu cred că există vreun copil căruia să nu-i placă, să zicem, o nocturnă de Chopin, ori Mica Serenadă a lui Mozart. Evident, există nevoia unei inițieri. În tinerețe, îl ascultam la televizor, cu sufletul la gură, pe marele Leonard Berștein. Cred că sunt pe You-Tube celebrele lui lecții.
D.V. -Un mare OM.
V.G. - Exact. Iată un alt exemplu uluitor. Primarul Ion Cotoranu din comuna Cerțești-Galați (așezare săracă și depopulată), a făcut rost de niște bănuți pentru disponibilități culturale. A închiriat câteva autobuze pe care le-a înțesat cu: elevi, profesori, medici, funcționari, ingineri, pensionari, agricultori care au umplut sala Ateneului din Tecuci unde, adevărată minune, aproape săptămânal au loc concerte de muzică cultă, susținute de cunoscuți interpreți români și străini. I-am studiat, pe furiș, pe mulți dintre ei. Oamenii aceștia trăiau o experiență unică, neașteptată. Erau convinși că Raiul există pe pământ. Imaginează-ți că minunatul Om ar fi fost ales să conducă un oraș mare, ori un minister.
D.V. -Omul sfințește, într-adevăr, locul. Știm proverbul, dar nu-l aplicăm. Tu cum te-ai apropiat de muzica cultă ?
V.G. - Cam tot așa, doar că, în loc de primar a fost un dascăl. Altă poveste, altă minune. Eram elev la Liceul "Codreanu" din Bârlad. Dirigintele nostru, profesor de matematică, ne-a invitat la un concert simfonic popular susținut de Filarmonica din Iași. Ne-au amuzat gesturile dirijorului și configurația unor instrumente muzicale. La pauză, am plecat toți, pentru că aveam meci de fotbal cu băieții de la o clasă paralelă. Peste câțiva ani, student fiind la Iași, am mers la un concert educativ, unde i-am întâlnit pe câțiva colegi de liceu cu care fugiserăm în pauza evenimentului muzical. Apoi mi-am luat abonament în fiecare an.
D.V.- Ți-ai explicat fenomenul ? Ce metamorfoză se întâmplase ?
V.G.- Da. La Bârlad, ni s-a dat un medicament amar, pe care l-am expectorat imediat. Dar puțină substanță a rămas sub limbă și ne-a făcut bine.
D.V. -Am vorbit numai despre muzică.
G.V. -Mecanismul este valabil pentru toate artele. Îmi vine în minte acum o întâmplare povestită de marele actor Radu Beligan. Mergând cu un tren de noapte, nu înțelegea de ce este atâta zgomot în vagoane. A aflat că o imensă galerie își însoțește echipa favorită de fotbal la un meci cu miză mare. A rămas uimit. Acești tineri își sacrificau două nopți și o zi ca să vadă un meci. Se va întâmpla, oare, vreodată, se întreba ilustrul actor, ca niște tineri să facă un efort similar ca să vadă un spectacol de teatru?
D.V. -Sub nicio formă!
G.V. -De ce ? Pentru că cineva i-a însetat pentru fotbal. Dacă niște Oameni providențiali vor reuși să-i înseteze pentru teatru, minunea poate să aibă loc.
D.V. -Să concluzionăm. Este moașa singurul vinovat pentru cei rămași străini de artă ?
V.G. -Categoric, nu ! Fiecare dintre noi am putea face mai mult pentru a-i deschide artei drumul spre sufletele noastre, dar și ale semenilor. În episodul următor vom cunoaște, cu sprijinul neprecupețit al Lămpii lui Diogene, alți Oameni minunați.

Dorel Vidrașcu

Basarabia și-a ales calea Europei

• Mihai Sultana Vicol

Motto: „*Pierderea identității naționale este cea mai mare înfrângere*"

Ziua de 15 noiembrie a.c. este o zi marcată în viitorul românilor basarabeni. Alegerea doamnei Maia Sandu ca președinte al Republicii Moldova a adus pentru prima dată de la declararea independenței din anul 1991 un președinte ales de sute de mii de români basarabeni împrăștiați prin lume. Acest vot dat doamnei Maia Sandu mai înseamnă și victoria limbii române și a ființei românești de pe aceste meleaguri. Fostul președinte Igor Dodon caută să obstrucționeze voința alegătorilor prin diferite tertipuri care dovedesc faptul că acest individ legat de Moscova nu știe să piardă. Dacă memoria nu mă înșală, doamna Maia Sandu este al doilea președinte femeie, după cel al Croației. Pe timpul mandatului ei va fi cea de a duce țara cât mai aproape de Uniunea Europeană dar, în primul rând este ridicarea PIB-ului și al nivelului de trai al locuitorilor Republicii Moldova.
Doamna Maia Sandu este un om care a trăit vremurile tulburi ale anului 1992 din timpul războiului fratricid de pe malurile Nistrului. Ea va avea tactul necesar de a chema la o discuție de principiu național și pe cei de la Tiraspol susținuți de baioneta rusească la un dialog constructiv și de dezamorsare a conflictului înghețat. O prioritate a doamnei Maia Sandu este retragerea trupelor rusești de pe teritoriul țării și de aducere a bunăstării locuitorilor Transnistriei.
Cum este și firesc, vor exista indivizi politici care vor continua cu atacurile neprincipiale la adresa dumneaei și, mai mult ca sigur, ea nu va da loc de discuții cu acești adversari politici, principial cu Igor Dodon. Pe lângă ca s-a școlit la Universitatea din Moldova, ea s-a școlit și în SUA. Cunosc că este o ființă pașnică, ca are un caracter puternic și că va realiza, știut fiind faptul că este o ființă tenace. Mulți dintre cei care au votat-o au văzut în ea adevărata Basarabiei românească. Ea a reușit să ajungă președinte de stat în primul rând datorită corectitudinii față de sine însăși. Voința ei în a oferi locuitorilor țării un trai mai bun este și dovada faptului că în campania sa electorala nu s-a folosit de promisiuni electorale deoarece știa că majoritatea populației trăiește de pe o zi pe alta și tocmai asta a făcuto sa accepte provocarea politicii.
Nu cunosc care va fi viitorul relației României cu Republica Moldova, știut fiind faptul că România a fost a doua țară după Georgia care i-a recunoscut independenta. Guvernul actual și viitorul guvern, cel ales prin voința poporului, ne dorim să aibă relații frățești bazate pe principii românești. Așteptăm ca viitorul să fie plin de împliniri sub mandatul doamnei Maia Sandu.

Luminița Zaharia

POEZII

femeia scria un poem, bărbatul o poezie

bărbatul scria o poezie
femeia năștea un poem
criticul pretins asexuat le culegea
pe furiș, celulele stem

bărbatul își recita poezia
în gura mare, descheiat la cămașă
trăgea cu ochiul la publicul feminin
la spate ascundea, *just in case*, o cravașă

femeia nu-și permitea alintări de lăuză
alăpta poemul cu ființa ei toată
îi cînta în surdină nani pui nani pui
în solitara ei cazemată

cînd poemul a-ntîlnit poezia, a fost
coup-de-foudre și care-pe-care
Snellius se răsucea în mormînt
nici lumina nu cunoscuse o așa propagare

ajunsă la cer, iubirea nebună
de absolutul ei îmbătată
sparse porțile raiului
avidă de prea dreaptă judecată

/dar cei șapte ani de-acasă cuvîntul și-au spus
poezia, semeață, s-a vrut mai presus
poemul, umil, și-a lăsat fruntea a lacrimă-n jos
iar Dumnezeu – privea neputincios
cum se-alege praful și pulberea de toată magia
și șterse din geneză poezia
pe mine, m-a mai îngăduit un timp, să vă povestesc
cum a fost odată ca niciodată iubirea
acestă durere reflexă
a dintelui dumnezeiesc/

ROMÂNIA DE LÂNGĂ DUNĂRE (XLI)

CÂND DUMNEZEU COBOARĂ PE PĂMÂNT

• Geo Ciolcan

Ne apropiem cu pași repezi de capătul călătoriei noastre de-a lungul Dunării, pe teritoriul României, de la Baziaș la Tulcea – poarta de intrare a Dunării în Delta pe care o formează prin cele trei brațe – Chilia, Sulina și Sf. Gheorghe. Exact acum un an, în numărul dublu al FLAP din prima săptămână a lunii noiembrie, inauguram serialul cu primul episod de pe Clisura Dunării, intitulat ”Dunăre, Dunăre – drum fără pulbere”. Astăzi, cu episodul 41, ne apropiem de Tulcea, unde vom descoperi noi repere ale însemnelor timpului astral pe stema de apă a Dobrogei – Dunărea, pe care le vom scoate la lumina tiparului modern întru binecuvântarea cititorului nostru.

Până atunci, însă, vom mai pregeta în zona din care încă nu ne-am desprins sufletește – Complexul paleocreștin de la Niculițel, pentru a descoperi, la numai cîțiva kilometri depărtare, un alt loc stăpânit de lumină și evlavie, acolo unde neodihna trupului se însoțește benefic cu jertfa sufletului pe altarul credinței.

Acum, după ce am bătut drumurile și potecile mirificei Dobroge, cu abateri justificate către unele obiective adiacente proiectului inițial, putem spune că, bisericile, mănăstirile și schiturile – interpretate ca focare de cultură religioasă și de credință ortodoxă – răsar pe tot locul, bătrânul pământ dobrogean fiind depozitarul alfabetului nostru creștin. Chiar dacă dăm la o parte harta, nu putem pomeni de credință la românii fără a reaminti de Mănăstirea Peștera Sfântului Apostol Andrei, de lângă comuna Corvin, județul Constanța. Acest loc sfânt este considerat ”Betleemul Românesc” – punctul central unde s-a născut creștinismul românesc.

După tradiția creștină, în aceste provincii din Scythia Minor (Dobrogea de azi) a predicat Evanghelia Sfântul Apostol Andrei, cel dintâi chemat la apostolie, fratele Apostolului Pavel. Printre localitățile în care Sfântul Apostol Andrei a propovăduit credința în Hristos s-au descoperit a fi Tomis (Constanța), Callatis (Mangalia), Histria, alte nume dispărând în negura timpului. La Ostrov, satul Galița ne întâmpină Sfânta Mănăstire Dervent, ridicată în apropierea unei cetăți romane. La o aruncătură de băț de mănăstire se află

”Izvorul Sfântului Apostol Andrei”, cu apa tămăduitoare. Tradiția ne spune că Sfântul , trecând pe aici cu ucenicii săi ce erau osteniți și însetați de drum, pentru a le ostoi setea și chinul, a lovit cu toiagul în pământ, făcând să izvorască apa, loc pe care l-a folosit mai apoi drept cristelniță.

De aproape 2000 de ani Izvorul Tămăduirii de la Mănăstirea Dervent îi vindecă pe credincioși, păstrând treză flacăra credinței aprinsă de unul dintre ucenicii lui Hristos...

De la pârâiașul de oțel, la Celic- Dere

După ce, la Nifon ne-am închinat mănăstirii din pământ – element primordial de creație a omului și ultim element de legătură a omului cu cosmosul vieții – și după ce ne-am înnobilat privirea cu minunea de la Niculițel, ducând cu noi harul Sfintelor Moaște ale celor patru soldați romani, martiri întru Hristos, îngăduie, cititorule, să mai zăbovim tot în acest perimetru sacru al simțirii binecuvântării Divine, poposind într-un alt loc de emanație a unor izvoare de creștinătate. Și, în contextul urmăririi itinerariului nostru dobrogean, ținându-ne tot la brat cu Dunărea, unde am putea găsi loc mai nimerit și mai potrivit pentru rugăciune și închinare (într-un început de mileniu cu multe răsturnări de valori naționale și universale, în locul acestora fiind preferate necredința, impostura, crima și alte nelegiuiri), decât la Mănăstirea Celic -Dere (în limba turcă), în românește – Pârâiașul de oțel.

E lângă satul Telița, administrativ aparținând de comuna Frecăței. La propriu și la figurat o vedem și o simțim ca pe o oază. De liniște (fizică și sufletească), de lumină (aievea și interioară), de meditație (spirituală și în chip de metaforă). De departe, cele trei turle a căror proiecție pe cerul siniliu pare că îndepărtează construcția de pământ, agățând-o de cerceii văzduhului, sunt proiectate și pe orizontală, pe pădurea de pini veșnic verzi precum veșnic este și crezul care a plămădit acest așezământ monahal.

Ca mai toate ctitoriile a căror viață a înflorit în secolele trecute, fiecare purtând pecetea pământului și a Sfinților Părinți, care au călcat pe aceste meleaguri, și Mănăstirea Celic-Dere are un istoric fabulos, chiar dacă l-am descoperit în mai multe registre de interpretare.

Reportaj

Într-o vreme de efervescență a învățăturilor creștinismului pe meleagurile Dobrogei – să ne amintim de activitatea Mitropoliei din Vicina, ca ultim centru al Ortodoxiei bizantine, când Voievodul Țării Românești,Nicolae Alexandru (1352-1364), care, la 1359, l-a chemat pe mitropolitul Iachint pentru a înființa Mitropolia Ungaro-Valahiei – chiar împotriva unor vicisitudini ale vremii – lăcașurile de cult, la adăpostul unor mănăstiri modeste, au ținut vie flamura conștiinței și apartenenței la credința creștină.

Celic-Dere a fost întemeiată pe la 1840 de călugări veniți de la Muntele Athos. Construcția era modestă, din lut și bârne, în locul în care se află astăzi cimitirul.În împrejurimi neclare – depărtarea în timp și precaritatea documentelor istorice creează încă suspans – bisericuța din lemn a ars, o troiță mai amintește azi de aceste începuturi monahice. Într-o poiană de vis apar chilii și viața de obște se desfășoară în lumina credinței creștine, înnobilând locul cu aura unui veac monahal cu rădăcini perene în solul Dobrogei. Prima biserică a avut hramul Adormirea Maicii Domnului, Paraclisul, pe cel al Sfinților Mihail și Gavril.

În cronici apar numele ctitorilor de-a lungul timpului, începând cu Arhimandritul Athanasie Lisavenco, schimonahul Paise, Dosoftei Crihana. Ca cinstire pentru osârdia de a înființa un astfel de lăcaș monahal în vremuri nu prea prielnice pentru asemenea opere, continuatorii trăitori în Mănăstirea Celic-Dere au așezat osemintele Arhimandritului Lisavenco într-o raclă argintată, pe care au depus-o în paraclis.

Poate pentru mulți dintre noi, mai ales tânăra generație, este greșit să pătrundem în miezul venerației unor instituții față de unele fețe bisericești. În condițiile date – rezistența prin credință și îndurarea unor atitudini ostile din partea autorităților, chiar până la sacrificiul suprem – nu creează premisele ulterioare înălțării unui cult al personalității. Pur și simplu, ar constitui o blasfemie să coborâm până într-atâta încât să subordonăm puritatea unei credințe unui joc echivoc al degringoladei morale. Acești promotori ai credinței, indiferent în ce chip ne sunt prezentați, au darul de a crea între aceștia și credincioșii care vizitează acel lăcaș un fluid permanent, rezultat din puterea îndreptățită de Sfânta credință a reprezentanților acestor moaște.

Revenind la Mănăstirea Celic-Dere, etapele transformării, în timp, au ajuns până în secolul XX când, în anul 1901, Partenie Clinceni a pus temelia actualei biserici monumentale. Datorită Primului Război Mondial lucrarea s-a prelungit până în anul 1932, când, pe 22 octombrie, s-a săvârșit un act important din viața unui lăcaș de cult – sfințirea bisericii. Merită, în acest loc al reportajului, să amintim și numele ”nașilor” mireni ai bisericii cu Hramul ”Adormirea Maicii Domnului” : Toma Dobrescu – arhitect, Gheorghe Eftimiu – artist plastic, autorul picturilor în frescă și Ion Dinu – sculptor.

În soarele dimineții, sub un halo de aer cu miros de rășină, când împrejurările verzi stau santinele neclintite împrejurul Sfântului lăcaș, albul zidurilor se topește parcă în umbre prelungi peste iarbă, formând alte turle culcate pe pământ. Arhitectonic, biserica a fost gândită și construită în plan triconic, în stil clasic modern de tradiție post-bizantină. Față de alte construcții de cult, care erau edificate pe foste mănăstiri ruinate sau îngropate în pământ, deși și aici sunt suprapuse două biserici, acest model a fost ales în mod special,subsolul fiind construit inițial ca gropniță pentru păstrarea osemintelor, ulterior primind alte destinații.

Parcă inițiind urcarea la cer, după ce parcurgi o alee mărginită de arbuști de conifere, 30 de trepte din beton îți pun pașii la încercare, după care, încă 24 de trepte le urci până a ajunge în pridvor. Șase coloane maiestuoase sprijină pridvorul precum șase piloni de rezistență, dinamica acestora simbolizând minunea Înălțării. De pe pereții din față, încadrând ușa monumentală, Sfinții Apostoli Petru și Pavel par a ne da binecuvântarea lor, invintându-ne să intrăm cu încredere în Casa Domnului. De sus, părând că se proiectează pe cerul care nu se vede, scena Adormirii Maicii Domnului te ține pe loc, profunzimea și veridicitatea picturii tăindu-ți respirația.

În interior, podoabe unice și legende, povestite de Maica Irina, vin să ne îmbogățească zestrea intelectuală și spirituală. Epitaful Mântuitorului este opera Maicii Antonia și este brodat în anul 1865. Două icoane atrag în mod special credincioșii, ducând vestea și peste hotare despre minunile cu care sînt înconjurate. Icoana Maicii Domnului Făcătoare de Minuni, pentru că, minune se cheamă faptul că a scăpat de două ori din foc. Prima dată, la o familie din Năruși, județul Ismail, familie ce deținea această icoană. După ce casa a fost mistuită de flăcări, icoana a rămas neatinsă, fiind doar înnegrită de fum. Mai târziu, părându-i-se prea veche și neînsemnată, un membru al familiei a aruncat-o într-un cuptor cu foc. A doua minune - flăcările au izbucnit în afara cuptorului, icoana rămânând neatinsă. A doua icoană, cu un istoric la fel de impresionant, este Icoana Mântuitorului Iisus Hristos, ”care se curăță singură”. Adusă prin 1816, reprezentându-l pe Hristos cu fața înnegrită, aceasta, cu timpul, s-a curățat singură de impurități, și astăzi, chipul Mântuitorului strălucește luminos de pe perete, legând misterul de nenumăratele minuni pe care – ca și Icoana Maicii Domnului – le-a săvârșit de-a lungul timpului.

Mănăstirea Celic-Dere a fost ca un cuib de lumină în secolul trecut. Școala primară și cea profesională, care au funcționat aici în jurul anului 1900, atelierele de pictură bisericească, de covoare, stofe și vestimente sacre, Muzeul colecțiilor bisericești (cu documente în limbile turcă, arabă și persană), dar și cu Biblia lui Șerban Cantacuzino din 1688, legenda icoanelor făcătoare de minuni – sunt dovezi că, arar, în preajma unor suflete pure, , înveșmântate în credința strămoșească, Dumnezeu coboară pe pământ ...

LUMINA DE LA MĂNĂSTIRI

Redute de credință și lumină
Pe-al Dobrogei neprihănit pământ,
Când arde-n candelă uleiul sfânt
Voi germinați prin duh pacea divină.

Lăcaș de cult și-acoperiș de stele
Ne-ați fost când sufletul ardea pe rug,
Din ziduri sacre doar un Demiurg
Ne-a șters păcatu-n zilele rebele.

Cu slova cărții ne-am simțit mai bine
Și rostul lumii l-am visat plenar,
Chilia ta ne-a fost un calendar
De nopți și zile cu-nțelegeri pline.

Ascunse în pământ, în dură stâncă,
De fapt, erați cu legături în cer,
În care, stelele nicicând nu pier,
Urmele voastre ne mai cheamă încă.

Ferice de Poporul care crede
În oaza de lumini din mănăstiri,
De-aici, prin oseminte de martiri,
Credința sfântă nu se poate pierde !

(va urma)

Convorbiri cu Dumitru Popescu (XIII)

(pe marginea romanului „Focul de paie”, Editura Niculescu, Bucureşti, 1999 – prima parte)

• Ilie Rad

– *Citind romanul **Focul de paie** (după lectura celui anterior, **Cenuşa din ornic**), mi-am dat seama câtă dreptate aveau criticii literari, care v-au comentat cărţile, când vorbeau despre faptul că la fiecare roman vă diversificaţi registrul tematic şi procedeele narative. Noua formulă romanescă abordată în fiecare roman este una căutată sau ea vi se impune de la sine, în funcţie de tema romanului?*

– Nu, n-am căutat nici forme noi, nici altceva. Pur şi simplu am scris. Toate celelalte au venit de la sine. De aceea, nici n-aş putea explica de ce e *aşa*, şi nu altfel. Noutăţile tehnice – în măsura în care există – nu ţin de temă, ci de felul cum îmi este aranjat materialul în minte. Şi, poate, de un impuls primar – o idee ad-hoc, o anume dispoziţie.

– *Romanul **Focul de paie** este o excepţională radiografie a societăţii postcomuniste. Cum este posibil ca ea să nu fi avut chiar nicio cronică? Nu aţi trimis cartea şi celor care vă recenzau frecvent, după 1989 (Aureliu Goci, C. Stănescu, apoi Daniel Cristea-Enache)? Foştii colaboratori “scânteişti” de ce au tăcut? Mai ales că este o carte cu adevărat excepţională, prin spiritul Dvs. de observaţie. Nu vă ascund că **Muzeul de ceară**, de pildă, m-a plictisit puţin, deşi Nicolae Manolescu scria, la apariţie: „Un roman foarte interesant este **Muzeul de ceară** de Dumitru Popescu, superior în toate privinţele trilogiei **Pumnul şi palma**”, încheindu-şi cronica astfel: „Construit strâns, fără lăbărţare, scris cu mână sigură, extrem de autentic, plin de observaţii de viaţă, dar şi de idei, **Muzeul de ceară** este un bun roman social şi psihologic, care se citeşte pe nerăsuflate.” (**România literară**, nr. 12, 1985; reluat în Nicolae Manolescu, **Literatura română postbelică - Lista lui Manolescu** – 2. **Proza. Teatrul**, Editura Aula, Braşov, 2001, p. 128-131. Desigur, este o chestiune şi de gust literar aici.) În orice caz, eu n-am mai putut lăsa din mână **Focul de paie**. Nici chiar portretele din **Elefanţii de porţelan** nu au putut concura cartea!*

– Cum este posibil? În această perioadă, pentru scriitori a devenit posibil tot ce e mai neplăcut. După cum ştiţi, critica literară a suferit cel mai mult şi, ca urmare, mulţi scriitori au fost anonimizaţi. Iar bieţii cititori nu mai au un ghid competent, printre munţii de literatură străină, în care tronează şi texte de duzină.

– *Există în acest roman două personaje importante, doi …**Escu**: Petre Pătrănescu şi Costin Bogdănescu. Intuiţia mea este că fiecare din aceste persoaneje este un **alter ego** al Dvs., pentru că amândoi sunt intelectuali, foşti demnitari comunişti, care au făcut, după “răsturnarea” (cuvântul vă aparţine) din decembrie 1989, ani mulţi de închisoare. În romanul **Luntea lui Caron**, Blaga procedează la fel: se ipostaziază pe sine în două personaje: esteticianul şi poetul Axente Creangă, dar şi în filosoful Leonte Pătraşcu. Oare intuiţia mea este corectă?*

– În mare, da. Cum am mai spus: autorul îşi alege una sau mai multe sarcofage livreşti, în care se închide – rareori integral, mai des parţial. Acesta nu prezintă o importanţă deosebită, fiindcă, de fapt, el este peste tot în roman. Din ce altceva se poate plămădi o proză literară? Şi din ce a văzut şi auzit, desigur, dar în acest caz trecând totul prin sita propriului spirit.

Eu m-aş lăsa păgubaş să caut în cărţi substanţa lăuntrică a autorului – după mine, căutarea, chiar şi găsirea, neavând nicio relevanţă.

– Nu mi-am pus această problemă, căci n-am dispus de mijloacele necesare. Nu sunt apt să-mi organizez singur traduceri şi editări în limbi străine. De abia am reuşit – mă refer la aceşti ultimi treizeci de ani – să mă tipăresc la noi (în tiraje „confidenţiale”).

– *Dacă Petre Pătrănescu este un **alter ego** al Dvs., în ce măsură sunt valabile cuvintele acestuia, privind modalitatea de lucru la un roman: “Obişnuiam să-mi notez prin şedinte cugetări răzleţe, embrioane de idei, observaţii ad-hoc. Unele şedinte le percepeam ca pe un fel de pauze de reflecţie, mai ales când nu eram cel ce le conducea. Vorbele oamenilor – câte un cuvânt percutant, câte o expresie neobişnuită – îmi produceau asociaţii de idei, trezeau gânduri ce dormitaseră în mine, anumite figuri îmi stimulau fantezia, îmi sugerau destine”? (p. 8)*

– În bună măsură. Un om este scriitor nu doar în zilele şi orele când stă la masa de lucru. Aş zice că tot timpul, căci, dacă nu scrie, observă, prelucrează materialul existenţial al lumii înconjurătoare, se fixează asupra unor tipuri umane, înregistrează fraze, cuvinte, gesturi, expresii fizionomice, selectează şi prelucrează pe loc tot ce-i oferă spontan trecerea printre oameni, asistarea la teatrul neîntrerupt al existenţei sociale şi individuale.

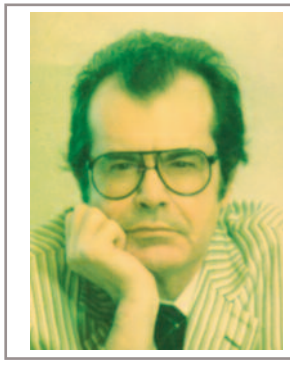

„Ca romancier realist, între fantezie şi viaţă, eu o prefer pe aceasta din urmă. Am convingerea că dă scrisului mai multă autenticitate.”

– *Eu zic că are, totuşi, o anumită relevanţă, pentru că „lectura în cheie biografică” ajută la mai buna şi corecta înţelegere a personajelor unui roman. Apoi identificarea prototipului unor personaje a fost dintotdeauna plăcerea criticului şi a istoricului literar. De pildă, s-a spus că Victor Petrini, din **Cel mai iubit dintre pământeni**, i-ar avea în spate pe Ion Caraion sau I.D. Sîrbu. Nu mai vorbesc de **Bietul Ioanide**, romanul călinescian, unde multor personaje li s-a devoalat prototipul din realitate. În fine.*

*Findcă spuneaţi că un scriitor trece realitatea „prin sita propriului spirit”, aş vrea să vă întreb: Cât din cele relatate în **Focul de paie** reprezintă fapte şi întâmplări luate din viaţa reală? Punându-i o întrebare asemănătoare lui Petru Popescu, după apariţia romanului acestuia, **Supleantul**, scriitorul româno-american mi-a răspuns: “Dintre cărţi, **Supleantul** e cel mai real, fiindcă mă folosesc pe mine ca personaj, cum eram eu atunci, ce mi s-a întâmplat mie direct. Există şi în această carte câteva amănunte inventate, dar ele sunt în sensul realităţii de atunci!”*

– Foarte mult. Ca romancier realist, între fantezie şi viaţă, eu o prefer pe aceasta din urmă. Am convingerea că dă scrisului mai multă autenticitate. Bineînţeles, dacă reuşeşti să o scoţi din ariditatea concretului diurn, în care lucrurile sunt mult prea precise, pentru a îndemna la visare. Culmea e că şi atunci când deschid aripile imaginaţiei, şi mă simt deconectat de la real, constat, până la urmă, nu o dată, că am plutit tot pe ceva din viaţă, ascuns în mintea mea.

– *Apropo de Petru Popescu, nu aţi fost tentat, înainte de 1989 sau după, de traducerea vreuneia din cărţile Dvs. într-o limbă de mai mare circulaţie decât româna?*

– *Acelaşi Petre Pătrănescu arată foarte clar destinul unui intelectual intrat în angrenajul sistemului: “Ştie el (Victor Murgu, un personaj, n. I.R.) că, într-un sistem totalitar, impus din afară sub emblema eternităţii, nu poate exista un devotament absolut, că, lăuntric, aprobarea se împleteşte cu dezaprobarea, acordul cu dezacordul, mulţumirea cu nemulţumirea, şi că totul se constituie într-o plasă deasă, din care nu mai ai cum să te desprinzi, asfixiat, paralizat, automatizat, supus legilor de fier ale inerţiei?” (p. 80-81). Aşa aţi fost şi Dvs.?*

– Pătrănescu acela se referă la ce cunoaşte el: un sistem totalitar. Dar constatările sunt valabile pentru orice sistem. Există vreo lume ideală, în care intelectualul, omul în general, să se mişte ca peştele în apă? Cu care să se confunde total? Pentru care să fie dispus să-şi dea viaţa? Nicăieri nu există un devotament absolut. Spiritul critic al omului nu permite aşa ceva.

– *S-a spus adesea că procesul descalificantl din decembrie 1989 (o farsă, de fapt) al cuplului Ceauşescu a fost ultimul proces stalinist nu doar din România, ci chiar din Europa. Dar iată ce afirmă un personaj relativ secundar al romanului Dvs., Hristu Bilciureşti, despre condamnarea lui Costin Bogdănescu (şi, prin extrapolare, a tuturor celor din CPEx): “Ăsta a fost ultimul act bolşevic mizerabil din ţara românească. Şi nu mai au nici măcar scuza că i-au forţat rușii.” “De unde ştii că ruşii n-au făcuto din nou?” “Nu mă interesează, şi îndepărtează cu mâna, fără drept de apel, orice circumstanţă atenuantă.” (p. 193). Aşadar, procesul Dvs. pare a fi ultimul proces bolşevic!*

– Pare, într-adevăr. Sper să fie aşa. Cum sper ca magistraţii români să nu mai perpetueze acele scandaloase condamnări bazate pe minciună. Nu e timpul ca, după trei decenii de vinovată tăcere, să se revizuiască acele procese, începând cu tragica mascaradă, care a dus la asasinarea lui Ceauşescu şi a soţiei sale?

Luaţi, domnilor, ca model, exemplara analiză făcută dosarului CPEx de completul Secţiei Militare a Curţii Supreme de Justiţie, în baza căreia s-a pronunţat achitarea învinuiţilor!

– *Acelaşi personaj, Hristu Bilciureşti, “condamnă iresponsabilitatea cu care şi cei de stânga, şi cei de dreapta şi-au bătut joc şi îşi bat joc de economia naţională după răsturnare. Crede că pentru asta toţi ar trebui să răspundă în faţa justiţiei; dacă ar exista una independentă şi obiectivă, o adevărată a treia putere în stat. Condamnă venalitatea politicienilor lipsiţi şi de competenţă, şi de bun simţ. Condamnă primitivismul ideologic al anticomunismului, ce nu i se pare superior celui comunist.” (p. 196).*

Domnule Popescu, în toate fostele ţări comuniste a fost la fel. Cum credeţi Dvs. că ar fi trebuit făcută tranziţia de la comunism la capitalism, apropo de economia naţională?

– Nu trebuia nimic altceva decât instaurarea unei *guvernări cinstite*. Capabilă să inventarieze, până la ultimul ac, bogăţia naţională creată în vechiul regim. Şi să asigure, cu maximum de rigoare, apărarea acesteia de hienele ce s-au năpustit asupra ei.

Şi a unei guvernări competente, care să fructifice, să dezvolte şi să perfecţioneze ceea ce aveam, realizat prin munca cinstită a acestui popor.

– *Mi-au plăcut mult reflecţiile lui Hristu Bilciureşti, privind destinul nostru istoric: “Suntem incurabili, Petre! […]. Orice facem e balcanism. Anticomunism, comunism, deşi diametral opuse, suferă de aceeaşi boală. Ştii de care? De blenoragie, scuipă el. Boala mizeriei şi sărăciei, a prostituţiei semiclandestine. […] Politica noastră de orice nuanţă, viaţa noastră de stat sunt turcite. Imperiul Otoman s-a deosebit de Occidentul Europei […] prin aceea că nu a avut o nobilime feudală independentă, suficient de bogată, ca să nu depindă de monarhie, ba să poată accede la aceasta, prin drepturi ereditare. Paşii şi beii, pseudonobilimea otomană, nu erau decât funcţionari de stat sau funcţionari militari. Se puteau îmbogăţi numai prin corupţie, prin peşcheş, furând din ce i se cuvenea sultanului, adică statului. Nu aveau proprietăţi, castele, totul aparţinea padişahului, care era însuşi sultanul. Asta moştenim noi. În secolul trecut mai aveam boieri de viţă, dar patronii dintre cele două războaie mondiale depindeau de comanda furniturilor de stat. De acea împuţeau politica, prin ea mulgeau vaca statală. În comunism, statul a rămas ca o vacă de muls, în plus se înfruptau şi ăia de jos, furau de stingeau de pe şantiere, din fabrici, din fermele de stat. La ora actuală se continuă mizerabila tradiţie, nici măcar în forme noi, cu o contribuţie de inventivitate, fiindcă, de, nu ne mai inspirăm de la Istanbul, vrem să intrăm în Europa” (p. 196-197).*

Având în vedere această grea moştenire istorică, nu credeţi că intrarea în UE şi adoptarea legislaţiei europene sunt de natură să imprime alt destin României?

– Nu prea cred. După cum văd, nici în UE nu domină cinstea, obiectivitatea. Dorinţa reală de a ajuta efectiv ţările mai mici şi mai sărace.

UE nu e destul de cinstită, ca să frâneze jefuirea săracilor de către bogaţi. (Am în vedere gheara acaparatoare a multinaţionalelor, ce smulge hălci din avuţia noastră.)

(va urma)

Lecția greșită a profesorului Iohannis despre istoria SUA

• Dumitru Constantin

Recent, dorind să justifice cu orice preț necesitatea desfășurării alegerilor legislative în condițiile în care pandemia face ravagii nu glumă, profesorul (întrucât, chiar dacă acum deține funcția de președinte al României, aceasta este una trecătoare, pe când profesia de bază rămâne toată viața !) Klaus Iohannis s-a dovedit cel puțin ignorant, invocând ca exemplu faptul că scrutinul prezidențial din SUA a avut loc, dar și pe cel din 1945! Idee profund neinspirată, dat fiind că, în Statele Unite, dintre cele 270 milioane de alegători înscriși pe liste, au votat anticipat și prin corespndență peste 100 de milioane, iar, alegerile din 1944, s-au desfășurat în plin război, cum zice el, dar fronturile erau foarte departe de meleagurile americane, în Europa și, respctiv, în Pacific !

Din această perspectivă sunt nevoit să constat de mai mult timp că domn` profesor de fizică instalat la Cotroceni crede că actuala funcție îi permite, între altele, să ne sfideze în față și să sucească lucrurile și adevărul, inclusiv cel istoric, după cum îi convine, convins că poate prosti la nesfârșit o țară întreagă ! Nu, nu reușește, sau, cel puțin, nu pe cei care încă avem capul pe umeri, mai știm destule, nu doar câte ceva, și ne punem mintea la contribuție când derapajele sale devin stridente.În ce-l privește, domn`profesor-președinte capătă circumstanțe agravante atunci când invocă realități politice din alte țări pentru a-și „argumenta” aberațiile sale autohtone autoritare și încearcă să le betoneze cu… gips.

Fie Iohannis și consilierii lui pe probleme externe fabrică în mod deliberat aceste pseudo-argumente, ceea ce mi se pare impardonabil, fie președintele României, persoană cu studii superioare, și șleahta lui de sfătuitori plătiți regește nu cunosc exact realitățile politice din țările pe care le citează copios, ceea ce este la fel de grav!

Dar să nu lungesc vorba și, folosind materialul clientului, cum se zice, să-i denunț public metehnele condamnabile. După cum arată site-ul Administrației Prezidențiale, la 5 noiembrie, înaintea ședinței de Guvern la care a participat, Iohannis a luat cuvântul, cum face tot mai des, alocuțiunea fiindu-i transmisă de diferitele televiziuni, care, după cum se vede în ultimul timp, doar la closet nu-l mai urmăresc, făcând „breaking news” din orice.

Ce-a spus, mai nou acest prim vorbitor de la Cotroceni ? „Există multe discuții în spațiul public despre oportunitatea organizării alegerilor în pandemie. Eu vă spun foarte clar: democrația nu poate fi pusă în paranteză! Democrația trebuie garantată și democrația se garantează prin alegeri, prin alegeri libere. Și națiunile puternice țin la alegeri democratice, chiar și în condiții de criză. **Ce exemplu mai bun decât alegerile care au avut loc acum puține ore, aproape, aș putea să spun, alaltăieri, în Statele Unite ale Americii** (? - n.n.)

Acolo să ne uităm, la democrațiile consolidate, cu tradiții vechi, când vrem să vedem cum se gestionează alegeri pe timp de criză! În Statele Unite, alegerile au avut loc în condițiile în care acolo au aproape 100.000 de cazuri noi în fiecare zi. Și totuși **alegerile s-au organizat și au avut o prezență record** (subl. mea-DC). Și dacă v-ați uitat la televizor, ați văzut lume multă la alegeri, disciplinați, la distanță, toți cu mască, și au fost și au ales. Sau să ne amintim cum **în Statele Unite s-au organizat alegeri în noiembrie 1944, în plin război!** Dar au ținut să facă alegeri, fiindcă așa trebuie în democrație!”

Ce spui Frant, vorba unchiului meu Diță, dintr-un sat al Olteniei ? Da, în SUA au avut loc alegeri pe 3 noiembrie, dar autoritățile federale și statale le-au organizat și prin corespondență la care, dacă a dorit, a putut merge la urne și fiecare cetățean cu drept de vot din interiorul țării ; la fel în cazul votului anticipat s-au organizat birouri de vot la nivelul tuturor localităților de pe cei 9.833 517 kmp ai SUA, dar și în străinătate, acolo unde erau comunități importante de americani !

Alo, domn` profesor-președinte știți că până și cei doi competitori - recte Donald Trump și Joe Biden - au fost la urne anticipat, spre a evita aglomerația de la birourile de vot mai mult din cauza pandemiei, unde ei, politicieni adevărați, și nu mimi, ar fi respectat cu strictețe rândul ?

Mai precis, Donald Trump a votat cu zece zile înaintea scrutinului prezidențial, la West Palm Beach, statul Florida, în vreme ce Joe Biden a făcut la fel pe 28 octombrie, în localitatea de domiciliu, Wilmington, din statul Delaware !

În al doilea rând, de fapt, în primul, datorită importanței sale categorice, la acest gen de alegeri, adică prin corespondență și anticipat, a fost o afluență uluitoare, s-a înregistrat un record nemaiîntâlnit în istoria tuturor scrutinurilor din SUA : au participat, potrivit unor evaluări, peste 100 de milioane de persoane !

Da, domnule fost profesor de fizică de la școala din Agnita, care ar cam trebui să știți ce înseamnă cifrele și ce spun ele: este vorba de 100 de milioane de persoane dintre cele 270 de milioane cu drept de vot ! Asta arată în mod clar că mai mult decât o persoană din trei a votat prin corespondență sau anticipat ! Clar ?

În al treilea rând, în cazul comparației de mai sus trebuie să ținem seama că niciodată până acum toți cei cu drept de vot nu au ajuns la urne ! De pildă, la alegerile din 2012, dintre cei 235, 2 milioane au fost la urne 129,1 milioane, adică 54,9% ; în 2016, dintre cele 251.107. 000 de persoane au votat 136.615 000, adică 55,01%. Este adevărat, acum s-a înregistrat o prezență record la urne, dar, oricum, nu a fost vorba de toate cele 270 de milioane de persoane ! De notat că, potrivit unei informații ce mi-a fost transmisă duminică seara de un confrate din New Yok, încă se numără voturile sosite prin poștă, ceea ce ar ridica sensibil acest procent !

Ca atare, în mod cert, procentul celor carre au votat prin corespondență și anticipat a fost mult mai mare ! **Explicația au dat-o analiștii : pandemia este cea care în mod decisiv a determinat așa ceva ! Dar acest adevăr, Iohannis îl ignoră, întrucât nu-i slujește în obsesia lui privind organizarea alegerilor cu orice preț!**

În al patrulea rând, știam că el calcă apăsat cu cizma sa specială pe istoria României - a se vedea cazurile ne-omagierii sutelor de mii de militari români căzuți în luptele din Al Doilea Război Mondial, atât în cele pe frontul anti-bolșevic, pentru recuperarea Basarabiei, cât și în cele cu hoardele hitleriste, pentu eliberarea totală a țării noastre -, sau că, după cum susținea fostul senator liberal Sorin Ilieșiu, ca primar al Sibiului el a ignorat Ziua Națională a României, 1 Decembrie, dar nu știam că el răstălmăcește istoria altor țări chiar mari după cum îi dictează interesele sale perfide.

Păi cum, adică, „să ne amintim cum în Statele Unite s-au organizat alegeri în noiembrie 1944, în plin război!” Da, domn` profesor de fizicuță, în **foarte plin război**, numai că fronturile erau foarte departe de tot de teritoriul SUA, în Europa și, respectiv, în Pacific! Asta, unu la mână! Doi la mână : birouri de vot au existat și în unitățile militare americane din afara țării și, de asemenea, s-a putut vota prin corespondență !

Când să închei, o vrăbiuță de la Cotroceni îmi ciripește acest avertisment: să nu vă mire dacă, mergând pe linia lui Franklin D. Roosevelt, în acel 7 noiembrie 1944, când, invocând necesitatea lichidării sechelelor războiului ce urma să se încheie, a candidat și a câștigat al 4-lea mandat prezidențial, și Iohannis și clica lui de yesmeni să pretexteze pandemia plus urmările ei foarte grave și să forțeze Constituția, pentru al treilea mandat!

Brrr ! Doamne, dacă mai ai fața întoarsă spre România, ferește-ne de lucrarea „prietenilor” interni, că dușmanii externi, văzând pe ce mâini am încăput, ne vor lăsa în pace!

Ajunși aici mă întreb dacă, spunând toate aceste lucruri tragice în fond, pentru Klaus Werner Iohannis mai contează ceva în afară de putere, putere și iar putere absolută în această țărișoară ajunsă nemeritat de izbelițe?

Însemnări dintr-un lan de grâu

Târgul Popovenilor

• Petru Mărculescu

Suntem un popor care ne-am început existența, la fel ca și alte popoare ale lumii, cu practicarea uneia din cele mai frumoase și complexe meserii, AGRICULTURA! Necesitatea primordialității acestei îndeletniciri pare evidentă dacă ne gândim fie și numai la asigurarea hranei zilnice...

Totul, deci, de la AGRICULTURĂ! Satul, ca organizare de mare importanță a vieții oamenilor, a fost furnizorul inițial al bazei „sine qua non”, alimentele pornind de la cereale și terminând cu carnea și produsele lactate.

Copil fiind, am rămas cu amintiri de neuitat, de altfel, dintr-un sat doljean, care susținea puternic orașul Craiova, în apropierea căruia se afla, cu laptele pe care-l căram zilnic, mai cu seamă elevii ajunși la liceul Frații Buzești, ca semn al dorinței părinților, cu fețele arse de soare și mâinile crăpate adânc de sapă, de a-și vedea și proprii copii ajunși „domni”. În glumă, dar poate gândind serios, acești părinți susțineau că datorită laptelui, copiii ar fi rămas mai scunzi, pentru că îl cărau pe cap, în garnițe până la fabrica de lapte situată la marginea Craiovei, de unde veneau bănuții ce susțineau toate cele necesare existenței lor.

Astfel încât regina animalelor din satul Popoveni era Măria Sa VACA! Și... nu puțini dintre cărăușii de lapte au ajuns oameni de mare valoare ai societății, obiectul mândriei părinților care valorificaseră foarte bine așezarea vetrei satului în lunca Jiului.

Când am venit și eu pe lume, mi-am petrecut primii ani de viață, și apoi toate vacanțele, pe câmpurile mănoase ale satului, împreună cu fratele meu și cea mai bună dovadă a atracției satului asupra noastră a fost faptul că amândoi am ajuns ingineri agronomi!

Pentru mine, idilismul vieții satului a fost de neuitat și... mărturisesc că toată viața trăită până acum și de aici încolo, câtă mai este, tot îl caut, îl redescoperă și pentru acest lucru fug des după el, de când iese grâul de sub zăpada iernii, cu verdele lui crud și până când toamna dă să se încalece peste iarna amenințătoare cu fel și fel de tertipuri.

Dintre multele amintiri despre sat, deseori îmi vine în minte locul unde țăranii veneau să-și valorifice produsele muncii lor și nu numai, mulți dintre ei veneau să se și mândrească cu rezultatele, prin calitatea produselor prezentate într-un loc înțărcuit, din capul satului, unde între doi bulumaci de lemn se afla o bucată mare de mucava sau de tablă, pe care era scris mai urât sau mai frumos, magicul cuvânt TÂRG!

Așa se face că, în târgul în care duminica, pe lângă țăranii care veneau mai de prin toate satele apropiate, foarte mulți dintre cuvioși erau și locuitorii Craiovei, care nu plecau mai niciodată cu mâna goală, cumpărând mai ales d’ale gurii. Cred și astăzi că, pe lângă carne, ouă, brânzeturi, lactate de tot felul, inclusiv lapte de bivoliță, legume, grâu arnăut și multe, multe altele, fructe în funcție de sezon, erau foarte interesați de celebra lipie de țest!

Mă rog, la loc de cinste erau, pe lângă fel de fel de alimente, și diverse produse de uz casnic, pe care meșterii satului se întreceau să le facă cât mai practice și mai frumoase, de la cuie de diferite dimensiuni, unelte pentru grădinile orășenilor, roabe, curele pentru pantaloni și mai tot ce gândeau că poate face omul cu mâinile lui dibace. Nu mai vorbesc de găinile, gâștele, rațele, câțele (bibilici), curcanii, iepurii, porcii și caii bine întreținuți, vă pot spune că mi-i aduce în amintire faptul că era un subiect de comerț destul de mare și n-am să-i uit niciodată nici pe samsari, nici pe cumpărătorii care erau de o mare pricepere, prețul final, atât pentru vânzători, cât și pentru cumpărători, era bine cumpănit de cei interesați.

În târg, printre toate sectoarele de vânzări, sfârâiau în permanență grătarele cu mici și cu tot ce se putea consuma ca și friptură. Fumul grătarelor, zburătăcit în toate direcțiile de vânt, făcea ce făcea și atrăgea permanent clienții proveniți atât din rândul vizitatorilor curioși, cât și vânzătorii ce se învârtiseră de ceva bani, deopotrivă și din cumpărătorii mulțumiți de isprava făcută în ziua aceea.

Cred că de aici provine și zicala: „Pierzi, câștigi...negustor te numești”. Era un adevărat ritual al bunicului sau al bunicii mele, car mă pregătea cu grijă pentru ziua târgului, când eram copil!

Cred că de aici provine și zicala: „Pierzi, câștigi...negustor te numești”. Era un adevărat ritual al bunicului sau al bunicii mele, car mă pregătea cu grijă pentru ziua târgului, când eram copil!

– Muică!, mă mângâia bunica cu vorba ei, care oricât de blândă ar fi fost, tot fermă era. Scoală, muică, și gătește-te pentru târg, că acu’ se-naltă soarele și nu mai prinzi un loc bun, îți pusei pe laviță cămașa a nouă, albă!

Ceasul arăta ora trei din noapte, iar în curte deja se auzea vocea bunicului, care-i îndemna pe cei doi boi, Gică și Galben, să-și ia jugul în primire, pentru a ne duce cu carul în care avea ori ceva de vânzare (vreun animăluț sau câteva rațe leșești), ori ceva de cumpărare pentru care pusese pe fundul carului paiele care miroseau atât de frumos a miriște proaspătă.

Sub privirea drăgăstoasă a lunii, la sfârșitul verii și începutul toamnei, carul parcă mă legăna, mergând încet pentru a prinde un loc cât mai bun în târg.

După ce ajungeam pe așa-zisa poartă a târgului, trecând pe sub tăblia pe care scria mare, cu var sau vopsea albă, „TÂRG”, așteptam cu nerăbdare ivirea zilei, neputând să adorm din nou, fiindcă bunicul meu, ca mai mereu în astfel de împrejurări, îmi povestea amintiri din primul război mondial, la care plecase după ce terminase de făcut cu bunica Mița, cum o striga cu drag acesta, trei băieți, din care ultimul, născut în 1912, era tatăl meu. Iertată fie amintirea lor!

Când își termina „interesul”, cum îi zicea el, bunicul înjuga iar boii la car, după ce-mi luase acadele, dar mă și hrănise cu mititei din belșug, și ieșea pe poarta târgului cu măiestrie, iar când ajungeam la poarta casei striga la bunica:

– Mițo, au venit târgoveții, deschide porțile, că suntem obosiți de drum!

După ce intram în curte, bunica mă lua după umeri și scotea din sân o batistă în care erau bine legați câțiva firfirei din banii vremii, zicându-mi cu drag:

– Vezi să nu-i cheltuiești aiurea, maică!

Acum, după atâtea decenii trecute de atunci, vorbind despre târgul Popovenilor, mă întreb, că nu am pe cine altcineva, unde sunt târgurile de altădată?!

Totodată, pentru mine, îmi mai pun și întrebarea firească, având în vedere meseriașii satului și ai târgului: unde sunteți voi, geambașilor? Unde sunteți voi, bragagii și covrigari? Unde sunteți voi olari, rotari, curelari, tâmplari, dogari, cărămidari, răchițari, voi, meșterii de care și căruțe și toți cei care au crescut și au contribuit la ordinea firească a lucrurilor într-un sat? Eu nu pot decât să sper că îi vom putea revedea într-o zi, venind cu propunerea de a înființa o sărbătoare națională care să se numească „ZIUA SATULUI”, pentru toți făcătorii de bunuri, indiferent de timpuri, care și-au purtat cu mândrie dar și cu modestie titlul de ȚĂRAN!

Ceaușescu a fost singur și e și astăzi

• Ovidiu M. Curea

Un țăran, cap de familie, își apără întotdeauna cu înverșunare copii și femeia în afară, adică față de străini. În familie, însă, se poartă cu ei de parcă nu ar da doi bani, nici pe copii, nici pe familie. Nu se consultă cu nevasta pentru că, na!, e cap de muiere și ce să ceri de la un cap de muiere? Copiii nici nu intră în calcul. Mucoși care trebuie struniți să nu sară calul și să nu și-o ia în cap. Țăranul, cap de familie, știe ceea ce e mai bine pentru toată familia și pentru fiecare membru al ei în parte. Scurt și cuprinzător, fără multă vorbă!

Pe linia acestui comportament de țăran, cap de familie, s-a înscris întreaga atitudine a profund țăranului (nimic peiorativ în acest epitet) Ceaușescu, în calitatea sa de conducător al României. Față de exterior a promovat o politică profund națională, patriotică, de apărare și promovare a familiei sale. La interior, însă, nu s-a obosit să asculte pe nimeni dintre ai săi sau măcar să ia seama la nemulțumirile lor. El știa mai bine decât ei ce le trebuie. Le trebuia mâncare, casă, îmbrăcăminte, doctori când erau bolnavi. În schimb ei trebuiau să muncească, să învețe, să fie cuminți și să îl asculte pentru că el nu le dorea decât binele.

Dar când copiii ajung la maturitate ei nu mai suportă tutela protectoare a părintelui, oricât de grijulie ar fi fost aceasta. Adoptă o atitudine de rebeliune împotriva lui, ca să își ia soarta în propriile mâini. Pot ajunge bine sau pot da de dracu, dar de rămas în cuvântul ălui bătrân nu mai rămân.

Așa s-a întâmplat și în decembrie 1989. Românii au ieșit din cuvântul ălui bătrân, care niciodată nu i-a consultat, nu i-a informat, nu i-a considerat la nivelul său de înțelepciune, deși i-a ocrotit așa cum a crezut el că e mai bine. De aici și surpriza și dezamăgirea față de lipsa de recunoștință și de respect a tuturor celor prezenți la procesul său și a întregii țări. Ura și agresiunea cu care a fost tratat de apropiații lui. Bucuria sadică a acestora de a-l înjosi și de a-l călca în picioare. Încrederea lor neghioabă în niște voci străine care le suflau perfid la ureche minciuni, urmărind să le fure și să le distrugă tot avutul.

Aici a fost marea greșeală a lui Ceaușescu. Greșeala care l-a pierdut. A domnit pentru români, dar singur, nu împreună cu românii. Ba mai mult decât atât, spre sfârșit, a domnit împreună cu muierea, adică cu mama de ale cărei fuste copii de la țară se desprind repede, grăbindu-se să fie mari și să fie grozavi.

Românii nu au știut mai nimic despre luptele lui aprige cu rușii, cu ”frații din lagărul socialist” care ne înconjurau ca și acum. Românii trebuiau să ghicească aceste lucruri, să citească printre rânduri și atunci când prindeau câte ceva erau repede convinși de propaganda străină subtil picurată inclusiv prin zvonuri și glume (vă aduceți aminte câte bancuri politice circulau la vremea respectivă?) că totul nu era decât o frondă de suprafață a comandantului suprem pentru creșterea aurei proprii.

O singură dată Ceaușescu a informat poporul despre lupta sa cu sovieticii și cu ”țările frățești”, o singură dată a luat poporul ca martor, l-a chemat să fie de acord cu el, să îi fie alături. Și poporul l-a sprijinit cu entuziasm, i-a stat alături fiind gata să se arunce în luptă la chemarea Comandantului Suprem. Este vorba despre episodul invadării Cehoslovaciei din 1968.

Atât. În rest Ceaușescu nu a vorbit de-adevăratelea niciodată cu poporul său. I s-a adresat cu fraze stereotipe pe care nimeni nu le asculta. S-a depărtat din ce în ce mai mult de popor. S-a depărtat din ce în ce mai mult și de instituțiile statului, inclusiv de cele de apărare. Oamenii nu se mai simțeau cu nimic reprezentați de Ceaușescu. Ceaușescu le devenise un străin pentru care simțeau doar indiferență, antipatie sau chiar aversiune. Așa a rămas Ceaușescu singur. Așa l-a prins decembrie 1989. Singur.

Un alt lider socialist, de altă extracție socială (burghezia intelectuală), Fidel Castro, a avut grijă să menajeze permanent orgoliul membrilor familiei sale. Chiar dacă a acționat în același sens ca Ceaușescu, știind el mai bine ce le trebuie și ce li se potrivește cubanezilor, a avut grijă să mimeze constant dialogul cu poporul său. A vorbit cu ei, le-a cerut părerea prefăcându-se interesat de opiniile lor și le-a sugerat răspunsurile. După ce a eliminat oponenți și concurenți a delegat responsabilități ținându-le sub strict control, a împărțit puterea, iar spre sfârșit a predat-o fratelui său. Ceaușescu nu avea frați? Nu avea copii? Nu avea pe nimeni apropiat? Pe nimeni în care să aibă încredere? Pe nimeni de nivelul său? Nu, Ceaușescu n-a avut pe nimeni pentru că nu a vrut să aibă. De aceea Ceaușescu a fost singur și e și astăzi.

Se cam stinge lumina

• Dumitru Avram

În unele zone ale Capitalei și probabil că și în provincie oamenii suferă cumplit de lipsa căldurii. Se întâmplă ca după ce se încălzesc pentru puțin timp, caloriferele să înghețe brusc la miez de noapte, numai bine să n-ai nicio șansă să eviți răceala. S-o fi gândit cineva dacă nu cumva există o legătură între înmulțirea cazurilor de infecții cu noul coronavirus, de am ajuns primii în Europa, și venirea sezonului rece, cu neajunsurile despre care vorbeam, din moment ce în urmă cu mai multe luni ne aflam într-o situație cât de cât stabilă și dătătoare de optimism? Una peste alta, Franța și Marea Britanie anunță măsuri de relaxare și un Crăciun civilizat, în timp ce un specialist de pe la noi ne amenință cu o închidere totală după alegeri. Forțele puterii s-au adunat pentru a-l instala primar pe un tânăr greoi la vorbă și la mers, dar care și-a dorit cu orice preț Primăria Bucureștilor. Ceea ce se întâmplă acum este o situație de securitate națională, iar cei care s-au angajat în responsabilități pentru care nu au vocație vor plăti pentru aceasta.

Presa noastră - îmi pare rău că revin mereu la ea și mai ales la televiziuni - nu scoate nicio vorbă în legătură cu situația dramatică în care ne aflăm și iresponsabilitatea unor autorități de la nivel local și central. O anumită televiziune este preocupată de bătaia pe care un cântăreț romantic i-ar fi administrat-o neveste-sii - omul spune că nici măcar nu e așa - și de apriga dansatoare din buric alungată de iubit de sub acoperișul în care o găzduia. Nenorocire mare la aceeași televiziune cu analistul de seamă agresat pe stradă și gratulat cu unele cuvinte grele: „Aveți în voi numai hoție și Securitate”. Să mă ierte Dumnezeu, dar când te știi cu musca pe căciulă, mai stai deoparte să-ți consumi în liniște fructele lăcomiei. Oricum, nu te lăbărțezi sfidător și arogant sub privirile oamenilor. Decembrie 1989 a hotărât ca revoluționarilor să nu li se refuze niciun drept. Unii dintre cei care îi întrebau pe „comuniști” despre faptele lor trecute sunt luați acum la bani mărunți pentru că oferta tranziției a fost mult mai generoasă în raport cu micile învârteli din socialism. O doamnă doctor este supărată până la Dumnezeu pentru că una dintre televiziunile la care este invitată - ce-i drept, este cam atașată de micul ecran - reproduce niște cuvinte nu tocmai plăcute pe care un ziarist îmbătrânit în rele i le adresează. Moderatoarea, care este și un fel de șefă pe acolo și mai predă și pe la studenți, încearcă să o liniștească, în sensul că în felul acesta îi dă dreptul la replică. Numai că nu de asta era preocupată ea, ci de iscarea a încă unui scandal care să le aducă audiență. Și eu am trecut printr-o experiență similară - nici măcar n-am fost invitat să-mi spun părerea de către un moderator care nu a fost prea elegant nici față de un alt invitat al său, unul dintre cei mai destoinici primari ai Capitalei. În tot acest timp, niște ziariști de pe acolo și niște colaboratori sunt puși să meargă cu geamantane și butoaie pe câmpuri - mai stricând și recoltele oamenilor -, crezându-ne atât de neajutorați, încât nu am putea înțelege numai din cuvinte simple și expresive modul în care s-au petrecut unele crime.

Este, de asemenea, în toi o campanie de dezvăluiri cum n-a prea existat în perioada postdecembristă. Toți se declară patrioți și hotărâți să îndrepte lucrurile. Din păcate, mă tem că nu dintr-o mare sete de dreptate și de moralitate izvorăsc toate acestea. Unii au mai mult decât alții, cei avuți și-au abandonat tovarășii de afaceri pe drum și iată cum aflăm fel de fel de fapte scandaloase, cum a fost distrusă o țară minunată și bogată, care ascunde sub pământul său valori de miliarde de euro. Niște fătuci, care nu au fost cele mai năpăstuite din această lume, fac pe Metaxa Doro, o frumoasă actriță de la începutul secolului trecut. (Alexandru Marghiloman nota la 22 iunie 1915: „Metaxa Doro raportează că Filipescu fiul a aflat de la tatăl său că generalul Iliescu i-ar fi spus că de-abia avem 200.000 de proiectile mai mult ca înainte. La care Filipescu ar fi răspuns că tocmai voia să-l atace pe Brătianu pentru că a păstrat atâta vreme contractele pregătite”. Sfâșierea este în plină desfășurare, canibalismul în comunicare atinge cote maxime, iar nouă nu ne rămâne decât să așteptăm și alte autodenunțuri interesante, după vechea zicală: „Întărâtă-i, drace!”. Să aibă vreo legătură această resetare (cuvânt oribil) cu tot ceea ce se întâmplă în urma alegerilor americane, eveniment de cel mai înalt risc, care continuă să țină cu sufletul la gură o întreagă planetă? Aceleași bocitoare de pe umărul analistului speriat ne anunță că Donald Trump și-ar fi recunoscut înfrângerea, dând liber echipei de tranziție să-și facă datoria. Numai că lucrurile sunt departe de a sta așa, deși Joe Biden a început să-și aleagă oamenii Executivului. Mai e mult până la 20 ianuarie, iar deocamdată la Casa Albă au sosit bradul de Crăciun și curcanii ce urmează să fie grațiați de președinte, ceremonie la care frumoasa doamnă Melania a venit la braț cu ofițerul de Marină care o însoțește, fără ca americanii să vadă în această ipostază motive de bârfă inutilă. Jacqueline Kennedy își punea problema viitorului soțului său, după opt ani de mandat, la numai 51 de ani. Acesta glumea - un om deștept are totdeauna ce face - spunând că ori va merge ambasador în Italia, ori va fi comentator de televiziune, sau va cumpăra „Washington Post”, încăput acum pe mâna unui miliardar agresiv, adversar al lui Donald Trump. Oricum, Kennedy nici nu a vrut să audă despre posibilitatea de a-i lua locul fratelui său Teddy în Senat. Explicația Băsescului cu privire la oamenii tineri pe care i-a ridicat în funcții-cheie este că aceștia își doreau mereu tot mai mult și, de ce nu, calea spre Dealul Cotrocenilor…

Mi-amintesc cu drag de Lahovari, pentru că din satul care purta acest nume venea și mama mea, sat care după război s-a numit Cacaleți, ceea ce îmi producea o adâncă supărare. Oamenii de pe acolo munciseră pe pământurile celor din familia Lahovari și nu aveau cuvinte rele la adresa lor. Ion Lahovari era tatăl Marthei Bibescu. În Jurnalul său, Alexandru Marghiloman nota în dreptul zilei de 19 mai 1915: „La ora trei și o doime, scriu lui Lahovari, rugându-l să-mi dea o întâlnire pentru a examina împreună chestiunile care pot aduce cel mai curând realizarea declarațiilor făcute la Congres. În loc de a răspunde, duce scrisoarea mea lui Maiorescu, care mi-o restituie”. Peste nici o lună, Ion Lahovari murea subit. Marghiloman a fost cel dintâi care sosise la casa mortuară pentru a se ocupa de familie, răspândită în toată lumea. Nu a putut participa însă la înmormântare, pentru că George Valentin Bibescu, ginerele celui dispărut, socotea că ar fi fost neplăcut familiei dacă Marghiloman ar fi luat cuvântul la ceremonia de despărțire. Ion (Jean) Lahovari, cel rămas în amintirea contemporanilor săi prin memorabila frază: „Nu mă arunc în acțiuni fără informațiuni”.

După mai bine de un veac de istorie, ne aflăm cam în același loc, numai viața a rămas la fel de trecătoare…

flacăra lui Adrian Păunescu

Director fondator:
ADRIAN PĂUNESCU

Redactor-șef:
Ana-Maria Păunescu
*
Adresa redacției
Str. Dionisie Lupu nr. 84, sector 1
București, ROMÂNIA
Tel. 021.311.33.88 Fax 021.311.66.66
email: adrianpaunescuro@yahoo.com
•
Tipar: **DeaPrint**
www.deaprint.ro/vanzari@deaprint.ro
*
Pentru **abonamente**,
adresați-vă oricărui oficiu poștal,
cod publicație 19156

sau urmați pașii online pe
www.posta-romana.ro
ISSN 1582-8913

Publicație editată de Fundația Culturală Iubirea
Președinte Fundație: **Andrei Păunescu**

Revista noastră respectă dreptul la opinie, responsabilitatea pentru conținutul și corectitudinea materialelor aparținând în exclusivitate autorilor.

Eveniment la Vatra Dornei

Ordinul care urcă la munte!

• Nicolaie Arsenie

Potrivit unei invitații, căreia vârsta și pandemia, cu încâlcitele ei restricționări, m-a împiedicat să răspund așa cum se cuvenea, vineri 13 noiembrie 2030 ar fi trebuit să mă aflu la Vatra Dornei . Regret profund situația, întrucât această invitație, la evenimentul ce avea să aibă loc aici, la sediul, deja prestigios, al CE-MONT-ului, intenționa, n-am nici o îndoială, să onoreze nu persoana mea, ci persoana omului în preajma căruia eu m-am aflat ani de-a rândul, martor atent și implicat sufletește la închegarea relației strânse cu doctorul veterinar din Vatra Dornei și la zbuciumata sa devoțiune în ceea ce a însemnat complexul dosar „Carpații și Radu Rey".

Prezent acolo, ca reporter, în desfășurarea evenimentului, al cărui prim plan era profesorul universitar Radu Rey, aș fi reținut, desigur cu emoție, cuvintele de recunoștință postumă la adresa Poetului, publicistului, care are meritul de a fi descoperit și înfățișat lumii, cu inegalabil talent, cu argumente de netăgăduit și neslăbit curaj, în condiții vitrege, *„cel mai bun specialist român în domeniul montanologiei"* precum și cele de apreciere a colaboratorilor săi de la revista „Flacăra", cu semnificativă contribuție la campaniile de susținere și promovare a ideilor doctorului Radu Rey privitoare la Munții Carpați.

Cum orice nouă realizare a doctorului Rey, orice recunoaștere a deosebitelor sale merite în dezvoltarea montanologiei, în valorificarea vastului potențial al zonelor montane, se cuvine consemnată, ca împlinire în timp a gândurilor poetului, în paginile revistei care îi poartă numele, încerc, prin date obținute, cum se spune, *pe surse*,, așa cum am făcut-o cu prilejul investirii ca Membru de Onoare al Academiei Române, să vă ofer un raport despre ceea ce s-a petrecut la evenimentul la care n-am putut participa.

Vineri 13 noiembrie 2020, în marele amfiteatru CE-MONT din str. Petreni nr 49 din Vatra Dornei a avut loc **ceremonia de acordare a demnității de Membru de Onoare și Comandor al Ordinului Militar de România profesorului .univ.dr. Radu Rey, pentru contribuția adusă la emanciparea națiunii române.**

Mai întâi, câteva cuvinte despre acest „ordin",despre această prea puțin cunoscută fundație.

Ordinul Militar de România, a fost înființat la 31 ianuarie 2008 și este membru al Organizației Europene a Asociațiilor Militare – EUROMIL. Cu o existență și experiență de aproape cinci decenii - a fost creat în 1972 – EUROMIL, care are sediul la Bruxelles, este partener oficial al Parlamentului European, NATO și OSCE și promovează conceptul „Militarul – cetățean în uniformă" .

Având ca obiectiv fundamental securitatea socială și apreciind, din această perspectivă, implicarea activă a persoanelor din categoria socio-profesională a militarilor în toate domeniile vieții sociale drept un câștig important pentru societate, Ordinul Militar de România a înscris între principalele sale preocupări și influiențarea mediului academic, atragerea în rândurile sale a cât mai multor personalități remarcabile, de înalt prestigiu, care pot determina promovarea la cel mai înalt standard a raportării, ca atitudine și ca faptă, la simbolurile și valorile naționale.

Numărul impresionant de academicieni, - să reținem: de pe ambele maluri ale Prutului!- a altor distinse personalități din lumea științei și culturii, înglobați în Ordinul Militar de România, ilustrează clar obiectivul pe care președintele acestei generoase fundații l-a definit ca fiind urmat cu neslăbită consecvență : încurajarea lumii academice de a-și exprima public ideile și opiniile nu doar în mediul științific și cultural – educațional, ci și în cel social – politic, fapt de strictă necesitate și de deosebită importanță pentru progresul națiunii.

Să revenim la Vatra Dornei.. A fost o ceremonie impresionantă. Condițiile de pandemie n-au îngăduit o participare numeroasă. Dar cei aflați fizic în respectivul amfiteatru, la care, prin tehnica modernă, și-au făcut simțită prezența și reprezentanți de frunte ai Academiei, au trăit cu emoție momentul în care președintele Ordinului Militar de România, colonelul(r) dr. Ing. Adrian Constantin, a înmânat profesorului univ.dr. Radu Rey însemnele demnității de Membru de Onoare și Comandor al respectivului Ordin, pentru contribuția adusă la emanciparea națiunii române.

Momentul s-a petrecut după un bogat și impresionant *Laudatio* rostit de Pr. Dr. Docent Mihai Valică, din care îngăduiți-mi să vă prezint măcar câteva fraze.

„În cele cinci decenii de activitate, în perioade marcate de istorie, prof. Radu Rey și-a consacrat întreaga viață dezvoltării zonei montane, ca o condiție a progresului României prin valorificarea mai deplină a resurselor naturale și umane, prin acțiuni active și cuprinzătoare sub semnul unei sacre chemări patriotice dirijată de misiunea ce și-a asumat-o de a pune în actualitate problemele zonei montane românești, în evoluția lor istorică, economică, socială, culturală și spirituală pe plan național, european și mondial.." „.. în contextul actual, angajându-se față de societatea românească în condiții economice dificile, pro. Radu Rey a introdus în circuitul de valori perene problemele zonei montane... A adus o viziune nouă, aprofundată, la nivelul cunoașterii științifice, a tradiției istorice aoamenilor de la munte, definind o politică constantă, bazată pe o înțelegere generalizatăși substanțială, contribuind, astfel, la emanciparea și demnitatea națiunii române."

„...Pentru a cunoaște mai bine realitățile din diferite zone carpatice, Radu Rey a străbătut satele de munte din Carpații Orientali, Meridionali și Apuseni, cunoscând locuri și oameni și culegând informații multiple – economice, sociale, culturale, o adevărată cercetare sociologică.

În paralel, a studiat o amplă literatură consacrată zonelor montane, monografii și alte lucrări de amploare, cu autori de înaltă notorietate națională și internațională, dând valențe noi lucrărilor și publicațiilor sale, într-un domeniu prea puțin cercetat, cu articole curajoase în revistele cele mai importante ale vremii și în mod deosebit serialul „Carpați 2000", realizat în revista „Flacăra", ceea ce l-a făcut cunoscut și apreciat la nivel național atrăgând atenția multor specialiști, universitari, academicieni și a altor intelectuali din diferite domenii ale economiei, științelor sociale, culturii, cultelor – consecința fiind începerea unor colaborări prestigioase la nivel universitar și academic, cu personalități culturale, jurnaliști și redactori de televiziune, care îl vor susține în diferite momente delicate, în mod deosebit prietenia cu Adrian Păunescu."

....„În 1979, cu sprijinul marelui poet Adrian păunescu și al directorului Ilarie Hinoveanu, a publicat cartea „Viitor în Carpați" la Editura „Scrisul românesc" din Craiova, în 10.000 de exemplare, cu ample rezumate în patru limbi de largă circulație, cartea epuizându-se în scurt timp, fiind distribuită în bibliotecile din zonele montane și înregistrând un succes de public de amploare și cu rezonanță internațională, având, între altele, ca efect și vizita unei delegații universitare din SUA la Vatra Dornei..."

„...În 1980, ajutat de Adrian Păunescu, Radu Rey primește o bursă de studii din partea Guvernului Austriei în Tirol, la Universitatea din Innsbruck, în domeniul economiei rurale montane, competența sa fiind remarcată de autoritățile tiroleze care i-au oferit posibilitatea unor deplasări în munții Elveției și Italiei pentru cunoașterea directă a aspecftelor specifice – economice, organizatorice și de politică montană aplicate cu consecvență și succes în aceste țări dezvoltate.... Cunoștințele tehnico-economice însușite în această perioadă îi vor lărgi și consolida considerabil orizontul european asupra zonei montane."

Nu putea fi trecută cu vederea din acest Laudatio acea excepțională intervenție la Nicolae Ceaușescu – audiență de două ore obținută de Radu Rey ca urmare a demersului făcut de Adrian Păunescu, care a avut drept urmare stoparea acțiunii de extindere a colectivizării și în zona montană și nici sprijinul pe care alături de poet și, neîndoielnic, la insistențele acestuia, în condiții de risc înalt, i l-au mai acordat G-ral Dr. Marin Dragu, comandantul trupelor de Vânători de Munte din acea vreme și ambasadorul Petre Gigea Gorun, pe atunci consilier prezidențial în probleme de economie.

Evident, cea mai mare parte din această frumoasă prezentare s-a referit la impresionantele realizări ale doctorului Radu Rey de după 1990, la numeroasele instituții și organisme create ca urmare a ideilor și demersurilor acestuia și orientate cu fața spre problematica montană, la prodigioasa operă nu doar teoretică, ci și practică, care l-au propulsat pe medicul veterinar din Vatra Dornei, devenit între timp profesor universitar doctor, membru de onoare al Academiei de Științe Agricole și Silvice și al Academiei Române, în postura de „apostol alo muntelui", cum atât de inspirat l-a numit un mare scriitor, înregimentat pare-mi-se și dânsul în acelaș Ordin Militar de România.

Despre recompense, despre recunoașteri ale valorii concretizate în funcții, titluri, diplome și medalii, ce să mai spun, ar acoperi mai multe file decât poate pretinde această modestă însemnare a mea.

„La 80 de ani, împliniți în septembrie, Prof.univ. dr. Radu Rey continuă o activitate fertilă științifică și academică, în calitate de cercetător științific gr.I la INCE, și director al Centrului de Economie Montană, ca membru de onoare al ASAS și al Academiei Române, iar ca președinte al Forumului Montan din România și Senator al Euromontana își îndeplinește cu dăruire misiunea de susținător fidel al cauzei populației și mediului montan, a dezvoltării durabile a zonelor de munte din România, din Europa și pe plan mondial"

Primind înalta distincție, profesorul Rey a răspuns cu emoție, glasul trădându-i fidel starea sufletească deosebită atunci când a rostit cuvintele cu valoare de jurământ:

Cred, cu toată ființa mea, în Poporul român în care, prin vrerea lui Dumnezeu, am fost zămislit,

Voi respecta necondiționat Constituția, Legea și însemnele de stat ale României

Îmi voi apăra Țara chiar cu prețul vieții.

Voi cinsti cu emoție și bucurie victoriile și împlinirile înaintașilor noștri.

Voi comemora cu adâncă recunoștință cumpenele și jertfiții Neamului, an de an, spre aducere aminte atât pentru mine cât și pentru toți ai mei.

Îmi voi educa și crește copiii în dragoste și grijă pentru valorile spirituale, morale, culturale și istorice ale Poporului român.

Voi prețui și voi respecta senectutea autentică, una dintre cele mai de preț valori naționale căreia îi datorăm emanciparea Națiunii.

Oriunde în lume măva călăuzi viața, prin faptele, gândurile și trăirile mele, nu voi aduce în nici o împrejurare rușine sau ocară Neamului meu.

Voi rămâne neclintit în Credința în care am fost zidit.

Dumnezeu să-mi lumineze sufletul și mintea!

Acestea sunt cuvintele sacre ale *Legământului* pe care îl fac toți cei onorați în acest fel de Ordinul Militar de România.

* * *

Completez relatarea de mai sus cu o altă informație prețioasă privitoare la performanțele compatriotului nostru onorat la Vatra Dornei. Din 5 noiembrie a.c. profesorul univ.dr. Radu Rey, membru de onoare al Academiei Române a devenit, grație unei riguroase selecții, unul din cei trei directori ai Institutului Internațional de Cercetări pentru Economie și Management cu sediul în Hong Kong, acesta find parte a unui grup de patru asemenea institute cu ramificații și cuprindere pe toate cele patru continente locuite. Știrea ar fi de natură să bucure sufletul Poetului.

Mai aflu cu acest prilej că la un alt institut, din cele patru, un vicepreședite s-ar numi Manta P. Elena Otilia, o româncă de la Centrul de cercetări Financiare și monetare al Academiei Române.

Vorba cronicarului: Nasc și în Moldova oameni!